

1001

4.
Marya Joanna
cyli

Kobieta - ~~z domu~~

1723

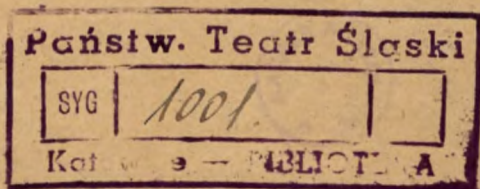

4.
Kouya Jaa-ru
Esyl

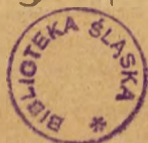
Kobreta zgmirny

N° 1001

D-78/4345

R 721

12
Akt I. Obr. 1.
Podwojnie wesel

Scena I.^{ta}

J. Wolna okolica: / Katarzyna, Małgo-
rzata, / siedzą przy stoliku / Berliquet -
kolku z gości przesłanych.

Berliquet

A widzieliście ^{Babym} ~~Pradum~~, że dziś wesel
karej kochanej Maryi, chociaż
zawsze mówiliście, że się tego
nie doczekacie.

Katarzyna

Katarzyna

Bo ter' i' xas po tem² - jestem już
stara mam lat 88. a to me' prze-
lewki. Rzadko w tym roku moina
się Doczkać takiej pociechy - a przy-
znać nam młode - że bardzo
by mi żal było, gdybym się um-
iała porwać z tym światem -
me' widząc mej biednej Maryi
szczęśliwą - Coa jest tak Dobrze. -

Berliquet

O co to, to prawda!

Katarzyna

Kaluzyna

Jak ona mię pielęgnowała na moje
stare lata - Owa to Ola mnie
zrobiła - że jej wesele tutaj się
odbywa. Babunia już stara
mówiła - musiałaby jechać do
Paryża - a tak lepiej będzie że tu
ślub będziemy i tutaj wesele
wyprawimy. -

Berliquet

Ale! ona jest prawdziwą perłą
poci swojej - wszystkie Dziękuję
powinny się na nią zapisać.

Wnie

Matgorzata

A jak ona pracuje!

Katarzyna

Nie tylko pracowała ale oszczędza
pieniędzy.

Matgorzata

Nie taka jak ten na którego
zaczęła idzie.

Katarzyna

No-no- moja smiecha ma
rozum - i zapewne Dobry ro-
bota wybor. „Babūmni” „Ogło-
mi” postawia - mnie me

54

tak pilno, aby komiecznie już
teraz pojsi' za męż; ale ten
którego Dam ci' za syna
jest Dobrym ucieinym Ordo-
mickiem. —

Margareta.

Jabym sobie z Duszy życzyła
aby Bertraud był takim — ale on
na to nie ma guby. —

Katarzyna.

Zato ona będzie miała
i za siebie i za niego. —

Berliquet

Berliquet.

Matko Katarzyno! Chcę zebrać
siam meje zdanie powiedz mi?
me. Dlatego, abym sobie poach.
biał - ale ja ręce - Joasia
lepiej - byda zrobida, gdyby
byda za mnie poszła!

Scena 2.

Cix - Bertrand, Remi / z koszykiem /

Obadwa to sama!

Dalej skłócy! miłe wesole!
hej. ho!

Berliquet

Berlinguet
 O to pan młody!
 Bertraud.

To się poróżnił pan młody
 mąż szczęśliwy! król godoś
 z Brzeź Łaski Bertraud pierwszy!
 Kewi.

A jego pierwszy Dworze z Brzeź
 Łaski Kewi Drugi! Dzieni Dobry
~~przejmiesz~~! Dzieni Dobry!

Bertraud / Do Kolarzów!
 Dzieni Dobry boburni! Dzieni
 Dobry.

Katarzyna.

Dobre już Dobrze! ale gdzie
nasze wesele?

Reni.

Wesele zaraz tu przybędzie z roz-
maitzel chwiparacz. -

Bertrand.

Ja z Reni pusciliśmy się pro-
- chotą - aby wzię ^{świeżego} ~~nowego~~ pro-
- wietora.

Reni.

Pro chotci Dla tego to procioda
a pro chotci Dla tego, że to mystka.

96
pucibusy puszty z oberz z frool
biatego jelenia a mój Bertraud
strasznie się rozor' boi. — (pucibusy)
smieje się!

Bertraud.

O ser ty plecier urzakiesmy wyptku
pucibusy za sobą zostawoli, nie
zak się się ich meboję. —

Reur.

A pierwsi tu przyšli to forarda
jelenie rogi już się od dała
Dątnie! A ty ch. uarek kolez re'.
laxue się przedstawia.

Katalan

Ot dajcie leu i forkaj i potocze
to wszystko na stole co mi
potrzebne Dziękuję!

Bertrand

Co to to prawda - potrzeba to
wszystko oddać gospodarowi, który
nas Dobrem winem traktuje.
pojdź tu Berlinguet.

Berlinguet

Otoż jestem kurzu Bertranda.

Bertrand

Oto macie napoje i jedzenie

117
~~kurę potem parolę i kaerki
i i kaerki rotolki - O. ja uaf.
- lopy lubie kaerki. Idzi jura
idr mój maty zauies to do gospo.
Danna. -~~

Berlingust

Bieque natychmiast / che in /

Renu

~~Idzi wuj sie kurzme. wci to z solę
lokre / Do Berlanda / Cicho bac
- wesc. Otwor Dobre uory /
Oto maoz naprowad Baionskie
synki, potem sabesany~~

kiszki nochrane — przednie kiel
barki —

Berlinguet

A z czołkiem?

Reum

To się różni — czołkiem —
ponich się Dobrze prze —
to przyskr do gospodarstwa —

Berlinguet

Ob to za przyskr czołkiem
pan Reum: odchoob

Reum

Ob to za przyskr przyskr —

naszej rabany —

Bertrand

Tak tylko jeszcze nadajdnie zezwieniny
się do ławca —

Madgovała

A my pojedniemy tymczasem stoś
nakrywać

Katarzyna

Dobre moje Dzieci! pojedniemy
Do zobaczenia się, mój zięciu

Bertrand

Do zobaczenia się moga
matko —

Kalazyua

Niesprawdaj Bertrandzie iego
młotka Dobry zrobiła wybór - będzie
szczęśliwa! -

Bertrand

Niech babunia będzie spokojna! -
ja rzecę za przyszłość!

Roni

Oxy ona będzie szczęśliwa! mnie
się przynajmniej tak zdaje! i znowu
się wstała młotka z Orepku
zrobiła - / odchodząc do gospody! /

Scena 3.

Scena 3^a

Bertrand, Reni

Reni

Och! symmiena pocreio starucha!
ty wiec jak widzę zacigustus' sie
pod iel chrozyer' i masz teraz
władzę meżowska? 2

Bertrand

Tylko nie zarbij bardzo piersz!

Reni

Jakto ja śmiałyem z Ciebie zar-
tosac? 2 z mojego najlepszego przy-

= jacyś - nigdy! - przeciwnie! -
tylko ubóstwiam kobiety - ale to
= nam to się zawsze brzydo -
Tenieć się to jest to samo - co
wyrec się wszystkich przyjemności,
niepodległości, i pokusy światła -
a potem że pomimo mej woli
zrobić to głupek - ja się temu
wszystkiemu + zimno krwi
mogę przypatrywać - Gdybym
ja był pierwszy na świat przy -
= świat mój będzie nigdy nie
byłby rannym

zobacz

Bertrand

Cobyło byda za szkoda, bysoby
o jednego kulturala mniej na
świecie — lecz co do mnie to
co innego. Ja kocham Maryę
Famkę —

Reni

Ba jeno co

Bertrand

Tak jest ja ją kocham — i do tego
móci kocham — a potem alboż
ja się zle znie? Czyli ona me
jest przeda? pracom to

Oczyli nie posiada przystki
Cnot którąch

Reum

Tobie brakuje

Bertrand

Co to, to prawda -

Reum

O nieum Dobrze, że twoja przystka
złoty sobie 1500 franków to przecie
nie bagatela nie prawda? Ale
zaraz jednak Diabelsko myś
Ci do złoty przystka: perne
był na cześć? Co?

Bertrand

A to znów Dłaczego?

Reni

Bo na exco Łarsze jesteś głupi;
 Gdy tymczasem po butelce wina
 to wale co innego - słuchasz
 jesteś ładny rozmowny - jednem
 słowem jak sobie przedmówisz
 słuchasz jesteś chciwy - ale teraz
 bratku bynajmniej - wszystko
 już przepadło.

Bertrand

A to znów Dłaczego? jęchli

ożłonić ma ziemię na i co i w ten
słabo? Żona i gospodarstwo jest
także potrzebna, i chociaż później
co raz później zacznie się ożłonić
młotem potrosze, słuchasz / Berling.
i chociaż nie słuchasz / zaczyna się
żarnych szych odwrócić przyjaciół
a tych także podstawatkami
znaleśi mroźna —

Reuni.

Brawo i przyjacieli! jak skoro
tak myślisz to co innego
niec ci odpuszczam żurek

popielmiony nieś wiewió - podaj mi
 rękę i pamiataj Dobrze na to
 w wielki porządek filozof.

"Bóg stróż orłowiaka na to aby
 się z nim bawił a kobieta Dla ra-
 - leary orłowiaka" Zima nie była stro-
 - prona na nie niego jak tylko na to
 aby było postawienie stawa wgrzebi.

Berliozet

A to jakiś wielki filozof nie uo-
 co może.

Reuni

Uchyła kapelusz / Tym filozofem
 ja jestem.

Marye No chodźcie już my jesteśmy

ja jestem / szlachci orzime pracy /
niech /

Berliuguet

Oto i nasre wesele ! nasza prama
młoda !

Portrand

Moja Zona ! dośi już tyś myśli
przerobnyel ! pojdemy naprzeciw
mojej Marzy / dobrze przeciw niej /

Wrysz

Niech żyje państwo młode !!
Vivat ! niech żyje !!

Scena 4.

Scena 4.^a

Cis - Marga - Matgorat. Katarzyna
Josia.

Marga

No chodzie

/: odchodis podaje rękę Bertrandoni. / Dwie

~~Twoja przytulam się~~
~~kupis sam mój przysiadł~~ Dwie

~~a ujął od siebie mój dłoń~~

~~benia - niechre Cis przycisnę do~~

~~mojego serca - przymasuje~~

~~Cierpięć re' brzoja Marga bierze~~

~~oszczędność~~

Katarzyna

/: re' Traiai. / Ach moje dziecko

ja się tak mocno cieszę, że Tęty są.
Dostę młodzi mi nie dają.

Marya.

No - no - no - babuniu uspokój
się - prosił miś ci otę oczy na
drys już dąży tego stacw. —

Katarzyna.

Och moje dzieci! Gdy sobie pomyślę
pamięć na dzieci podobny przed
27 laty. —

Marya.

Na weselu mojej kiedys matki
co mi była szczęśliwa — ale ja

To co innego / biorąc rzecz Bertranda /
Bertrand jest chłopcem pończotnym
koła mmi; ciębie także kocham
będzie - męszaradzi Bertrandem? 2

Bertrand.

O zapieranie! zapieranie 1

Marya

A teraz moja babunia - zapamiętajmy
o tem co już minęło / do gości
którym potrzebny będzie / A ci to nasi
goście! Dżini dobry Grosman / my
sobie coraz więcej /

Grosman

Groomau
A tak chwata Bogu!

Berlinguet

! inni sié goino! Chwata Bogu!

Marya

Do widzi? to ty Berlinguet?

Berling

Do usiug! do usiug! to ja
jestem

Marya

jak widzi sawres brzdhiu ka-
zyhu!

Berling

Berling

~~Prisługuje panu Bertholdowi i re to!~~

Marya

~~/: zimm / Murzowa służyła panu Reuer.~~

~~/: odwraca się od męża / Del Matgorzata~~

~~Co mi zawsze prawda kazałam - nie idź
za męża Maryo! nie denerwuj nikomu~~

~~Maryo! Co ty teraz powiesz kiedyś
już poszła za męża?~~

Matgorzata

~~Teraz mi - powiedz coś na to - ja~~

~~ci z dużej rzeczy abys była szczęśliwa~~

lira

Marja.

Nd. 101. Jesteś arystokratką
fotem tego pewna... co ty nam
~~na nymie do mi nie~~
jeszcze mogła brakerpić, mój mój
mnie kochasz ja kocham jego cielis
pytam, się z tego rodu sobie takiego
wybrała chłopca - myślenie mi
będę zachwycić, ale ja, go kocham,
Dobrze pociągnać i miewać, tak
aby się która pokusiła zabawić
go, palem z tem myśleniem ja
spokojna o niego - mówię że lubi
lubić, bawie się - Co robić, ja ora
sem lubię się zabawić i ja

laucorai troche; Dotsd laucoraiim
2 raz na tydziu' wolted jakimz, is
pobrali tylko raz na tydziu' lauc-
-corai bedriemz - a poimz jecore
poimz jazyknie more Oraz gdrue
aui razu laucrys me bedriemz -

~~Berling~~ ?

~~A to otoczone~~

Brand.

J. breve M. za rsh / Toznimiatem Cis. !

Reuni

Ba jecore co ? kicobz to ? kicobz ?
Pcharyu -

Bertrand

Ściągnij mnie: kiedy się zenisz - to
stenceras jest dorys - pórnij nas będzie
męcej - stenceras - już wszystko prze-
padło; biesiadki; hulanki!

Reni

Co ten płecie? co?

Marya

A jak ty go będziesz kochać - jak się
z nim będziesz jeszcze niepiardzi?

Bertrand

Z ochotą będę oła niego fra-

coś

Marya

Ty nigdy nie opuścisz swojego gospodarstwa —

Bertrand

Och! nigdy! nigdy!

René

! Cicho! co to będzie za sprawa!
 Dzien mój gotować papkę i z uinn
 rancem papai co?

Bertrand

Zaerzwasz mnie mój René!
 René

Och tak? Dobrze wiesz już potrawę

zringi' moje' clongieske / szylai' lachot
niele porosi' porocy' moze' is' ku' ty' stamie'!

Berlinge Berling. Katarzyna

Co to jest? 1, 2, 3, 4 porocy' Wasra pamentka

To jakies' milkie paucio z moim ona pa
Wybryt skuto Marya

patery na kulry na fran. / a jak pieknie
ponubiane ubrana / a szakre to lakre re
sele!

Wzyscy

Wesle. wesle !!

Katarzyna

Tak! tak! to jest wesle ponia

~~Zofia Anglemont, która pobrała
mąż.~~

Marya

~~/: graca do Katarzyny / Panna Zofia ?~~

Katarzyna

~~Za królestwa Pruskiego państwa milionowego.
Tę ośmiopięćdziesiąt tysięcy
mieszkań.~~

Marya

~~Wice królowa państwa Zofia De Angl.
mont ?~~

Katarzyna

~~To się rozumie że tam~~

Wrysy

Ołoi i Janu młoda.

Mary

Ach babum me myle sis - oua i lej
samej parafii słub brata co i my -
naimie wychodzi do kościoła - kiedy
my z niego wychodzili -

Scena 5.

Cix - Zofia / z swoim / młodem - Arszak
wesług Dawid

Zofia

Co widzę? ² weselte / do mego /

Can. Duthois
Opel
Dempsey

35
49
Zaczekaj mój przyjacielu / idźcie naprzed
do Maryi / To panież Zarox poznałam
Drogi się już drugi raz spotykamy.

Marya

Tak jest łaskawa pani!

Zofia

Ten sam ksiądz ślub nam
dawał.

Marya

~~Właśnie to samo mój mąż mojej
babuni.~~

Zofia

/ i myślałam / W tym samym domu pranie
i jednę godzinę, to wieczór same

= gólu /: góluw. / Proszę tu na mnie
Zaczekać ja zaraz porwie - Ohej -
Także z państwa powołać.

Marya

Je mng? ~~za wiele~~ łaski...

Zofia

Za dłużej będzie już tutaj z porrotem
podchodzić i mówić!

Scena C.

Cix - bez Zofii. Katastrofa wchodzi

Bertrand

A prawdziwe uczucie spotkanie.

Mayo

Wise to pausia Zofia D'Auglemaant ?
 za kogo ^{ona}
 @ babunia moin re idnie za mqr. -

Kalan

Za pausia Tuliusa Bnficius moadego
 pausio, który wielkz zrobi suk -
 - cesz puresro miliau jak moinz. -

Reun

Ej do wszystkich Dyaktos - bardzo
 merrz, re takieum latro sis reum
 Chociarz ; 2 razy. -

Mozgon

Rea forima byc bardzo sreobna !

Marya

A ja przecież muszę kogoś który się
z tego świata oddali a może rozpada.

Berthaud

Kto taki? mój!

Marysz

~~Kto taki? kto?~~

Marya

Młody, ładny, męczyzna a jaki
greczy i lubi. Dr. Teobald De
Bussières

Flatau

Bliżki kuzyn Jano młodego

Pravi.

Zvon kurgu . . . .

Margo

Ou sam - jeducej paru « medrič -
 beču teču 3 lata. Čičičam bačičam
 pamiatku odrednič - a to bys tak
 gano, re' sis tu mkt. Jecne
 me' obudat, oproč mme,
 ptarhor w formetru; tego
 mtoolego męigamy. Nie bys
 sa dumny - karčym rarem
 kedy mme spottat rozmawiat
 re mme, tego zas' ducia me

Do mnie nie przemawiaj jak tylko
słowa, Bywaj Dobro Mary
Joann, Regnau Cis...! - I od-
szedł naraź spiesznie odemnie! ale
w jego głosie było tyle smutku, w
jego twarzy tyle smutnienia,
że daleko zacząłam za nim
głowieć. "Dokąd panno Teobaldie"
Dokąd pan tak prędko biegniesz?
Dokąd powracasz Mary? w świat!
Daleko! opuszczam wszystko co tu
było dla mnie drogą na drugo!
more na zarne! na zarne!

Och mami! Jam Do nas porrocia
Ja bede si do Boga za jama
modliva! me za mnu Margo!
ale za mnu mial si do Boga!
za mnu! Wtenczas uwazalam jak
oczy moje slepiu s ten ogrod; sy-
scalam jak cicho wymowit imie
Zofii - a try podaj jak proch
po jego trawie - To mnie moce
Dukinsdo - tem sacra takie
ptakoi - a kiedy podnioslam
glowe - moj panie zmikl gdzie
przeobraz jak kamfora -

Katarzyna

Od tego czasu nikt o mnie nie
słyszał.

Reni

/ ~~krzyż~~ / ~~del~~ ~~bal~~ ~~każdy~~ ~~moim~~
~~krzyżem~~ Dosi' już tego zale, płaczu.
moje skrzyżki, cassette.

Lohaj

/ wchodzi z korbą wina /

> Pani przyniosła kosz wina dla gości
panny młodej

Bertrand

Od pani Brysiewa tyle butelek
wina.

René

Slyski v orobu opiauwu. 'to praw-
 = briny stau paw. 'Dealy żywo uaprowd
 wszyry! ja was nauczę jak się stau-
 paw spija! jak się to do stau pawo
 bierze.

Bertrand

Teraz nie ale pójmy!

René

Ty ślubujesz bratku?

Mary

[Do lokaja:] Proszę W. Paw od nas przeka-
 przedziękować!

Reni

I idemnie tu samo - zarazem chłopce!
/do Berta:/ Trzeba te hasła umieć ho-
norować - oto masz przetraska na
piro / lokaj odchodzi:/

Bertrand

Oczekując się tak zagapił Berlinguet?
ustaw pałmy do tańca!

Berling.

/ biore kiesz z pinem:/ Dalej do
tańca / odchodzi do gospody:/

Reni

Czy tak? prosi kuzynkę!

powoli! już ja Cię z oka nie spuszcze!
/ bienne beitelts z koss i schlupf z respectem! /
Augustin's paimę do pierwszego kotylionu!
/ tańczy i odchodzi! /

Bertrand

Wd chodim.
Stoj Reu! Idęd idęd 2 co 2
teraz do gości
mniejsz przeciw parę se obce
tańczy! przybim! / Alce się do
Gospody! /

Marya

/ zatrzymaj Bertranda! /

Bertrand.

Oj chce reuuz mieć kochaw Maryo?

Scena 7.

Bertrand, Marga

Marga

Tak jest mój przyjacielu - od kiedyśmy
się pobrali - jest to pierwsza chwila,
z której re^oob^oz pomóć^o możemy
sam na sam, dlatego chcę z m^o
korzystać. -

Bertrand

Dobrze - korzystajmy z m^o - a naj-
- przed pozwól mi ci^o mat^o -
- cały ja / To ci^o więcej pomo^o

25 47
jak to wszystko w myśle. —

Marya

Czy kochasz mnie naprawdę?

Bertrand

Mogłabyś jeszcze wątpić?

Marya

Ociadałbym się o twoje przekonanie!
Miłość twoja Bertrandzie jest moja,
jedyną prosię, jedyną na przytyłość
zławiciem. Wiedząc dobrze Ciebie i
moją wybrała wzywać Do mnie
mówi: Maryo! Maryo! nie dobrze
robisz że mówisz o niego. —

Bertrand

To są zli ludzie - niepoeciwi! za-
rdusimiy!

Marya

Oh! me to byli moi przyjaciele -
a uarct i troi przyjaciele którzy
nas rugaj, obija - jeste pracanta,
i rozsieduz i rierczuz, momli do
mmi! Bertrand jom tylko za-
uciechz, wleuczas kicdy ty bedziesz
pracowata, au pis bedzie bawot. lula!

To co ty zapracujasz au prae-
browi i ryukomni!

Bertrand

Bonraua.

Nigdy! przecież Marys! Lubićem
kulać to prawda - ale teraz - teraz
zupetnie się skończyło!

Marya

Ala ja na te gadaniny nie uwierzałam...
ja się cibie otwarcie zapytałam: czy
kochasz mnie? i czy możesz na
zawsze wyrzec się życia przed tego? ²
a tyś mi odpowiedział: tak jest!
Mogę; chcę!

Bonraua

Otoż to mi ucciaś kubiśta, która mi

zaufała mnie najprawdziwiej i ciele
między 150 oświadczeniami. Po takim
postanowieniu, byłbym najmłodszym
Ostrowskiem, gdybym ci co mógł od-
mówić.

Marya

A zatem proszę Cię, ażebyś się wstrzymała
od tego bezpożądanej namiętności i myślała o
tych skromnych twój.

Bertrand

Przystaję na wszystko. Jakże to namiętność
czekamy?

Marya

Oh! ty masz najlepszą. —

Bertrand

/: robi mi nie jakby brzydło skłaukę / Nie wie
już więcej: przysięgam ci! możesz być
spokojną, potrafisz być szlachetną.

Marya

Do rasy do tych skłaukowych majomości...

Bertrand

Kogoś prawi to myślisz?

Marya

Janus Reusi: —

Bertrand

Reusi? mój dawny kolega od dzie-
ciństwa, z którym się nigdy nie

rozległemu od lat 18 aż do lat 30^{tych}.

Marya

Ale miśleły! mej biedy Bertrandzie
przypomnij tylko sobie jakie prasa
- Długoście życie proro te lat 12 a rano
i rano ze jego namawia - bo ty
masz dobre serce. -

Bertrand

To prawda ale.....

Marya

Posłuchaj mnie Bertrandzie! Ten Orlowski
jest swoim rzytu Duchem! nie może
brakować ci bytych cię zgubił. ja

~~maimiej się ze mną jak ci się podoba~~
ale ja mam jakiejś pryncyp, że on będzie
twoim miłościwie.

Bertrand

Uspokój się mój Droga - ja się z nim
nawet więcej widzieć nie chcę.

Marya

Przekup się mój przyjacielu - / świeża go! /
Teraz dopiero jestem zupełnie szczęśliwą.

Bertrand

Zawsze i na wieki

Zofia / myślę i pokażę! /

Marya

Oto i ja mam młoda! Odkazuję ci odcienie chęci
możę. —

Scena 8.

Ciż — Zofia

Zofia

Przysiąż panie zapewne, że chciałam
się kochać z nią wiotkie.

Marta

Nie inaczej — panie tak bogata — gdy
zmarłam my.

Bertrand

My wprowadzić mi jesteście tak ubodry —
ale ten mój wrogi — jak biedni krewni.
nicz.

Zofia / po cielu /

Ory to panie mój.

Marya

! z cicha dumnie! Tak jest Wspaniale -
- prawdowi se ładny..?

Zofia

Wzglada na poeciwego Ostowicka języczna
Niedzieli mi pani Dariusz ale Chciotabzu
z jego zauz się rozumieć! —

Bertrand

Ja nie wiem — niedzieli się Wspaniale
Zauz! Do Maryi! ja pojdę do na
- szych gości! Bez zdawa Maryi!
! odchodzi do gospody!

Marya

Marya

Do zobaczenia - jestem na poshary
Wspaniały.

Zofia

Pani się nazywasz Marya?

Marya

Marya - Tanno - i od dzisiaj panno
Zofia Bonbranda. —

Zofia

Ja się nazywam Zofia - Dlatego to
mówię abyśmy były przyjaciółkami
i ze sobą szczerze mówić - bo mi się
nie zdaje być samym przypadkiem
żeśmy obie w jednym czasie i w tym

50 57
samym księciu ślub brały

Marya

I mnie to samo macie zdrówko —
osobliwie kiedy się z Władisławem
spotyka — ale nigdy mi myślało
płyść Panu.

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

Zofia

Tutaj przyszedł — wiedziałam o tem
lecz trzeba o wiedzieć, że to nie hrabia
Buszewski, ale Zofia z Łobz mówi: Tak
bardzo rada przychylić się do waszego
sugerowania, powiedz mi stwarcie czy mi
mogłabym dla was coś uczynić.

jestem bogata / restlugszy / bardzo
bogata - zobowiązasz mnie na wicki -

Marya

Bardzo słucham obciśnię - ja słucham
i słucham - ale nie takiego zwaleni
nie mogę. -

Zofia

Nie? ale ^{na} ^{wy} ~~kradzież~~ przypadek
^{gdybyście} że nie mieliście z dług roboty o
potrzeby by się zronagały? co?
wtedy?

Marya

Wtedy ja sobie sama pomogę

Treba paui wiedzieci zeu prax 10 lat
zbierata grosz do grosza i urbieratam
sobie 4500 frankow. Dla tego me
wezmiere mi paui ta rta ze mi
od niej przyjac me maza bo
gdzbyu od Wpau do przyjeta
tamtu cou sobie urbierata me
mialoby r moich oczach zaiducz
wartosci.

Zofia

10 lat na to pracowalas?

Marya

Polubig ze to. Dlatego postam
poriniec ra mze, bo my biedne

Przewieśła idzieńz stencras za mór
kiedy morina

Zofia

To prawda — ty mcrasem tyś
poszła za tego którego kochasz?

Marya

Nie tylko za go kocham ale za uim
szaleje. —

Zofia

Tyś szerególna — poszłaś za tego którego
kochasz ale nie za tego ~~ale~~ który
ciś kupuje? —

Marya

Ach panu Zofio! panu kocham

Teobaldo.

Lofia

Teobaldo? wiesz o tem? znasz go może?

Tak, tak, ty go znasz! Pójdź już

o tem powiedzieć - jestem

Zamężna różni się od mnie. Maryo.

jestem Zamężna.

Maryo

J: d. s. / Takie mi jej żal z duży - ach!

miliam me obojętnością - ja

naprzykład przednia dziewczyna - jestem

jestem sto razy od niej szczęśliwsza.

Lofia.

Zofia

Przepraszam! Dobrze więc, skoro dla tego
własnego szczęścia mi uczynić nie
mogę — więc was też udam — nie
mam nawet odwagi powiedzieć:
że gdybyście kiedy byli młodszy
iabyście słuchali przynajmniej jak
Do swojej siostry prosto uczęłatała
jutro dla polepszenia zdrowia mojego
matkę wyjechać do Włoch — a owszem
przyjmę i dam ci ten pierścionek na
pamiątkę, i przyrzekam ci, że go będziesz
nosiła ! daję jej pierścionek!

Margo

! porozumiał / Przyjechał - Leć jechałoby
się z nim zobaczyć?

Zofia

Oh! me! me! aui stowa u m

- Zegnam Ciś Margo - Toramio - Zegnam

! odchodzą i sturęcy na nią!

Margo

Przywaj zdrowa Dobra jawn! Oh! za-
sturzycas na los lepszy. -

Scena 9.

Margo - Margareta - Berliquet i goście

! schodzą z krzykiem / próchny Teobald

Wiedu gości z Hulisann

Gdzie jest pauna młoda? gdzie?

Marya

pauna młoda? oto jestem coś dla ciebie
odemnie.

Berling

My wszyscy tylko po paunę młoda
czekamy - młodych już przegrybto -
zaraz zacznijmy łowić.

Marya

A to bardzo dobrze - jestem gotowa
chodzić.

Berling

Kurzuha przetrwała mój pierwszy
kondemnacjonal.

Marya

Z całego serca mój kurzuu!

Teobald Wahdri

/: wchodzi z gości z pranej strony / Za porro-
leniem moi przyjaciele - ^{sister} ~~orys~~
z tych okolic?

Berling

~~/: Do gości / jakis obcy zaporne gości
zaproszony na wesele~~

Teobald

~~Ory me mógłby m. Gorichieć się .....~~

Marya

/: spakuj się z mego / kogoś to ja mógę?

Tobald.

Nie - nie - nie myślę się to Marya Joanna -

Marya

panu Tobald tutaj przebieg?

Bertling.

~~Delibag ci to kurzu pana młodego
z żonką - przyjechał za perne na
wesele.~~

Tobald.

To ty Marya? ty? która za moim
porrotem witać pierwszą? roinnier.
jak odjeżdżając ostatni z eguadtem. —

Marya

/: d. s. / Ach! mój Brze on me nie

o miereu . . . . .

Teobald

Coś tuaczę te suknie? Ten bukiet?
Czy idziesz zamek?

Marya

Tak jest panno Teobaldzie przez 3
lata jakis się pan zdecydował mi-
jedną Zosia zmiana - Czy pan
zadowolony od swojej rodziny moim
wiedomości?

Teobald

Blisko od roku zadowolony - przejętym
przez rodzinę kroje i listy mi mogą mnie
Dochocki.

Marya

A zatem pan Teobald nie może mieć
niczego się mi do myślenia?

Teobald

Cóż to ma znaczyć? może?

Magdalena

Teobald panu przedstawi, że tu wólcie
Zasady i miary.

Marya

Milosty cię stowa.

Teobald

Zapierne chce mi przedstawić o śmierci
warnej Ciotki Pi. Przyniesie która mnie
wyobudziła, ażeby mieć

~~Juliuszowi mojemu kuznowi zaprosze -
ale co' to mi schodzi moze -~~

Margo

~~A wiec to tylko pragn wiadomo -
prawni Teobaldzie - proci' prau z tam
wyjechać?~~

Teobald

Pro co? bo kochać się

Margo

Sto dlatego pisać ci ja?

Teobald

Mógłby być zstaci jej mężem?
ja bez znaczenia? bez majątku? a
jeden z nich z tam oddaleń Dobrowolnie

stało się to jedynie dlatego, aby wyrzucić
tego nabyć czego mi brakowało; po-
prosić godnym jej ręki. Trzy lata
przez które już minęło - a ucieka uciekło
moje ustraszanie - porzuciłam wszystko
i bogatszy jak się tego mogłem spo-
dziwać - teraz już znowu nie mam
przechowy - jestem bogatym bardzo
bogatym - a żołądek biedny mój
żołądek. —

Marya

J. D. 1. / Złoty serdecznie!

Prerling Wahodni

Berling.

/: który bys odziedziczył teatru / Pałacie!
Tani & powku przybył się zbierać i stała
Do tańca - no i coż państwo po-
wiecie? gdybyśmy skorzystali z ich
młodych, tu tańczyli? he? co?

Wojacy.

~~Wysmienienie wysmienienia! o to mądre!~~

Teobald

Oczy jest jaka zabawa u pani D'Auglemon-
mów Marzy! co to wszystko ma być?

Marzy

Nie... to jest... tak... ale...

Berling.

To pozwoleniem! wszak pan chce
wiedzieć co to wszystko znaczy!
wszakże to rezele pana Juliusa
Bussieres pańskiego kuzyna.

Teobald

/: przelekniony /: jego rezele? tam?
w tym domu? :

Marya

Ach. 'pamię Teobaldzie chęć mnie
posłuchać'.

Teobald

Ala kto? kto idzie razem? kto?

Berling

Nikt inny jak panna Zofia D'Angle,
= mała! (wychodzi)

Teobald

Zofia: 'ach ja wieściłiny, 'goście
wychodzą z obieraj krzyżem:

Margo

~~Alex pame Teobaldzie upamiętajcie:~~

~~Goście~~

~~Kontredansa 'kontredansa~~

~~Berling~~

~~Kuzynko~~

Teobald

Teobald.
Nie! Chociażbym miał umrzeć
paczę ale ję widzieć mój podchodzi
i straż parku!

Grosman
~~Idę do parku!~~
Wszystcy Berlingi

Dalej idę do parku i tam
Marek

A prawda! ale gdzie jest mój mąż

Wszystcy Berlingi
Gdzie jest Bertrand? gdzie
jest pan młody? Gdzie Anty
już idzie

Scena 10^a

Pracni - Bertrand - Reue - (wychodzą z obawy):

Bertrand

/: podpisy! ~~Coś się tu stało?~~ ~~le?~~ ~~czego~~
~~- wy tak krzyżycie?~~ Wiwat!

Margo

Wielki Bore! z jakimi on stami!

Reue

/: z leutelką z jedną z rękawek z drugiej
reue! Oto macie waszego męża - języczek
nam nie zjedli waszego męża nie!
/: siada przy stole po lewej stronie!

Margo

Mary

Bertrand! mój przyjacielu! odpowiadaj!

Bertrand

/: zastanawiasz się? O Ciem? co? po co
mnie tu widać? po co? może
proto aby zostać - a wiec Bóg
Zachem - Ciem siedzę sobie tu usiadł
ale ja - ja sobie pójdę - Ciem ma
ochotę iść do Paryża - ja także po-
wróć do Paryża ... ja -

Wszyscy

Jakto? Do Paryża?

Maryo

Zawsze Reui; Reui..... pozmim
swojego przyrzeczenia.

Bertrand

/ jak wyżej / A potem ja nie lubie
miejskich rozrynek ja wleze i miescie
dalej do Paryza! no... moja Tour.

Wrysz

/ zastępuje mnie drogi / jakto a z Loui-
-cam Co bedzie?

Bertrand.

Z Loucam? Dobrze, to sie zytan-
-ujemy z Paryzu.

Marya

/ bierze go za ramię! Na miłość Boga
Bertrandzie uspokój się! ~~Zastanów się~~
że prędy pabrze na ciebie! - przy -
- pomnij sobie coś mi dopiero przy -
- prośbę mogłabym żądać od ciebie. -

Bertrand

Owego naprzykiąd? Owego? oczywiście
niecej bo ja tak chcę! ja mam
swoją wolę!

Marya

Alex.....

Bertrand

Cicho! ja tak chcę! ja mam swój sposób!

Oh!

Marya

Rumi

/: pijcie! Brawo! Doskonale dobre! mo-
żecie tego się bawić!

Marya

/: z cicha! Dobrze! będę ci postusza-
ła, ale cię zaklinam, nie rób kłopotu —
czy nie wstydzi ci się trochę przyja-
cieli? Zatrzymaj się tylko chwilę, a ja ci
zawsze będę postuszała.

Bartrand

Dobrze! wiesz i tak będzie!

Berling

/: pokazuj się przy bracie parku! Czy me
siostrze młodzi państwo młodych
w ogrodzie? Dalej przyjaciele starajmy
Do Ławca.

Woryny

Do Ławca! Do Ławca!

Grosman

Łachlo? A pan Berni nie będzie
Do nas na brze? 2

Reus

Ła pozwoleniem! ja się tutaj dobrze
bawię /: pokazuj kutełkę! To już

brezia kochanka z ktora taniec

Margot

/: uderza Bertranda po ramieniu / I co
pauze miody me przykrocz do tancu ?

Bertrand

/: nie ruszajcie sie z miejsca / Nie tancujcie
sie paustar o mnie ja miody jenne
zyje / siada /

Mary

/: 2. s. / O moj Boze miatobija sie
oszukac ?

Berling / do Mary /

Posre karyuki do prawej strony / staje

Wchodni Berlinger . Orosy reklamuj
z Berlingem

Tychai
muryske
RaDoyle

Do kadyle - Za krata mdaci tancuzych
josci na wesele Zofii!

Rece:

Dalej zywo Do tancu! smu! galop!
Stanczy z butelka; szklanka Trastowa
spada - tancie akta 1go; obraru 1go!

aut. kmi
Dziecko Alustu
Tatno
Dokonywanym
Akt. II. Obrar. 2.

Kradziez.

Trba biednie umiastowania - z glębi pr
prawej strony okno na ulicę - z rogu
Prni do drugiej Trby - blisko tył
Prni komoda - z glębi po lewej stronie

Drwi wchodze - x rogu koniuck nad
 któryu wicciadto - za koninkiem
 prze pomiej stot na któryu sukienki
 Drucica!

Scena I^a

1. Za podwarcieniem kurtyny - Marya
 siedzi Drucica - trzymając w rękach
 - łote x reku - świeca pali się do połowy
 wypalona - sychał pukać do drzwi!
 Marya Margorata
 Marya

1. Wstydzi się! ktoś puka! co to?
 już drzewo to zapomne Bertranda -

Podkre stworzyć; szóstego Margorata.
Nie to me on! Pomniesz! Dzien dobry
Margorata! dzien dobry! —

Margorata

! wchodzi z koszykiem i reka który
stawia! Dzien dobry P^m Bertrand!
jakże się masz moja luba przy-
— jaciółko?

Mary

Dzisiaj dobrze — bardzo dobrze!

Margor

Dobrze? hm, hm, tego się sobie
nie żni — oży zapomniała Carter

Przepr

blada. 'ta smeka do podory zpalona
i sy z rana permi coq noc srestriatas
przy robocie. -

Margo

Kto? ja? mylosz sie! / Jani smiez
i stawia na kominku. / Wlasnie ja
zapalitam aby zrobic ogien
na kominku. -

Margom.

I dlatego je zgorszas? bo nie
mas kierunku do rozpalenia ognia -
nieprawdaz - a ja wlasnie chcialem
cis prosic o regle. -

Marya

Zaczechaj pójść Do prękupki, albo
Do prękarra / alce sdejni: / Lekam się
tylko żeby się moja Pręcuć nie
prębuośto. —

Maryon.

Prękupka nie do ci na kredyt —
prękarra prękarra by trój na chuack
jest już 22 kartoi, a on na uoro
karborać już zechce. —

Marya

/ boleśnie / Czy to on sam sobie mowią?
/ dobrośmo / A ja mni wrytke pręcie za —

45 87
prace.

Margon.

Czem? Czy tylko mi teni przedmiotem?
Co ci troj mój mo przyniesi? —
przedst zaporne sukai przedmiotem —
kiedy jeszcze Północ me wóci. —

Marya

Jakto me wóci? Co teni ty plecien?
Czy more Płatego, ja go nie ma
w domu? Coż z tem tak Dziernego?
Ou wime re ostatek przedst na w.
— bote. —

Margon.

Na robote? ou? Daj sobie pokój!

Au juri dawno zapomniał co to jest
Ciesielka — on się lubi bawić — pie-
i hulac — stenceras kicoly ty sis bie:
- Dziś i z domu pracem au ciebie
i troje Dzieci opuszc.

Marya

Otoż nieprawda — Takie było
przysłowie — Dlatego rescu mnie
przed słubem przestregają, abym
nie stała za mego — że to człowiek
niegodny — że będzie żył me —
- pięć — ojcem — że będzie z nim
niezadowolony — więc bycie teraz chcisz

700000

89

teraz postawić na swoje... ale
to wszystko nieprawda! znowu
- miataś mnie! nieprawda!

Marek

Kiedy tak... nie powiesz mi dla-
czego się tak odwieciliś? dawniej
byłaś zawsze resoba, pusta, gdy
byłam tu teraz...

Marya

Albo to komieć się się śmiać
potrzeba - gdy ktoś spokojny, szczęśliwy
Kobieta kiedy zostanie matką,
nabiera paragi - ale ty tego nie

Zrozumieć - ty która nigdy me
kochałaś.

Marek.

A zatem jesteś zupełnie szczera?

Marya

Tak jest zupełnie szczera.

Marek.

Bertrand stara się o wszystko, ty
nie znasz ani potrzeb ani nędzy?

Marya

Nędzy? bo jeszcze co? czy można
leżać mówić coś podobnego

Zaczekaj tylko ja cię przekonam.

Ze Bertrand jest pracowny i wrecz dobry.
/ i chcie do klawdy stworza suflade
pokazuje jej picuiche ktore sa za-
-wiazane z kowcu chustki / proko-
nomu ci z nakamiec i jencore z taski
Boga mawiz z Orego rze-fatu !
Matson.

/ zdziwienie / 30 frankow² a to co
iniego / Ty Marjo

Ty poam tego ze swojej stwiby me
-wzbierasz - Marjon.

Myslalam ied daleko bedmyma

nareszcie nie macie żadnej roboty —
i dlatego przykuta dla Ciebie
bardzo dobre miejsce Do utrzymania
bielizny w czystym bardzo słonie —
ale jak według zawołania się — nie
mówię już otem / bielone snij koszyk /

Maryja

Zaczekaj! miejsce² u kogo²

Maszon

U młodej panny która prawiła z mel.
kier podziw. Ale tobie to nie na
ręce — a potem musiałabyś się

rozłęczyc' z twojém dziecięcim . —

Maryja.

Z nim się rozłączyc' ? kto wie doktor mój.
— wit że tak by' musiał komieć me dla
jego zdrowia — Ale meza mojego
opuścić ok me ! me ! To by' me
może ^{byłoby} ~~Bertrand~~ mnie kocha . jestem
szczęśliwa — bardzo szczęśliwa na mojem
maćm gospodarstwie — me może
i me chce go opuścić . —

Małgor.

Niechre' i tak będzie , skoro się zauri .
Dlaun — tena lepiej dla Ciebie — lecr

to cou sobie powiedziała było tylko
Dla twójego Dobra - tyś nie chciała
tego przysięć odemnie - a więc bawaj
zdrowa Marjo - Tożmo!

Marja

/: wyprosiła ją: / Bądź zdrowa Marjo:
- ratu! bądź zdrowa!

/: Margorata odchodzi: /

Scena 2.

Marja

/: sama płacze: / przeżegna ją: przeżegna!

ach. 'tak.' mogłabym się być. gdyby
przebiegła mójna ławą okupie. - albo
się nie dośi. forer. coż. rok. nafta.
- kółka - oh. gdyby ona przedziata
o przytłumie. com ja. nycierpiata
i co. jęzore. czerpie. będe. mroziata -
gdyby ona przedziata. ile. pracy. bez.
- scunych. nocy. Do. robrania. tej. odro.
- biny. potrzebowata. / piędo. po. prany
strome. i. spogleda. na. pięniędie. / To. pre.
- niedre. porowitym. umarta. mimbry
je. choi. cokolwiek. naruszta. - bo
one. mają. wiatrac. drzew. moze

30 franków
Chustki
w rękawie

które jest całą moją pociechą. Doktor
komercyjnie kawa oddał je do maku
gdym niedostatek i nędra osłabły wół
moje - ach! lekam się gdyby się
teraz przebudziło - i zwróciło do mnie
swe uśmiecha - jakbym się nie odwoła -
- żyło przytulić je do swoich piersi -
owoby tu śmierć tylko malarstwo -
a że ja nie chcę żeby nimało nęc
już od miesiąca okładam co za -
- robię bo mnie to mało obchodzi
że mnie przekazał mi chce dać
chleba na kredyt, ~~było~~ tylko

Dziś cię na miłość mi
 zbijało... schowajmy więc dobre
 te pieniądze! Pracownicy i kowale
chustki i chleb do rąk ludzi! Żeby ich
 Bertrand nie znalazł! Bolesnie!
 Ach! gdyby on mnie przyjął
 kochał - ale gdzie tam! jak tyłko
 wróci do domu - zaraz się kłóci
 i gwałci - a ja drzę ze strachu
 jakbym była doprawdy winna -
 Jak go nie ma w domu to mi
 przeskrober mego, a jak jest - to się
 oregosuje - ach! co to za smutek

Życie moje Bore.

Scena 3.

Marya - Renu.

Renu! schodź mi uwróżyć Mary!

Dzień dobry Bertrandie!

Marya

Pan Renu!

Renu!

Ach! panu gospodyni

Marya

Orego chce Renu?

Reni

Zaproszoleniem - prosiarzem - Dobracem!

/: Chce odejść:/

Marya

/: Zatrzymaj go za rękę:/ Oh! nie

proszę ta Zostaj - przecież chociaż
bedziemy się mogli sam na sam por-

-mówić, aby mi wypanowaliśmy wyzostko
co tylko mamy na sercu —

Reni

Bardzo dziękuję - ~~ja nie nieprzejdę~~
~~jestem już po obiedzie~~ /Chce odejść/

Marya

Maryo

/ zatrzymajac go marniej / tym racem
nie uciekniesz mi. musisz mnie
słuchać, ja tak chcę.

Rene

ha! niedziela; tak będzie. przekonam
ci jestem grzeczny: czy pani Bertrand
ma do powiedzenia?

Maryo

Oto że jesteś zgubą naszego gospo-
-darstwa - że gdyby mi ty Bertrand
pełnował swojej roboty - i nie
wóczyłby się po przykormach

uważam że...

Reni

Że to wszystko gupstwo - żeby pami-
Bertranda się brał, myślałby że już miewa
na świecie żadnych przyjaciół. -

Mary

Reni przyjaciela mojego męża. Chyba dla-
tego że poclebia jego błędem i na-
logom, tyś się musiał aby on stał
się chrześnikiem bez Chci i wiary - on
który był tak dobrym tak uczciwym
Dus oddał się podobnie tobie proz-
mactwu i rozpucie - ale porachuj

rozpacz czesło dodaje siły - kiedy
sobie wspomnę - iś to by przycyna
że mnie mój mój opuściła - że umi
i moją brzośnię Dzięcieli ani ka
różko cłeba me zosłowa oh!
stencas zapomniał, że jestem
kobieta, a mam wielką ochotę
pdytacie ci powieć ta przytę
moje cierpienia. -

Acum

Preferuję się do domu / wiech się Bertrando
nie fatyguję - bardzo pragnę do
Zobaczyć - ja tu zaraz przenie

skoro mój przyjaciel Bertrand gospodar.
Dawno będzie w domu. —

Marya

! potnie ja uim grozi! Qui si waz nie-
= cej pierz ród, natychmiast — albo cię,
^{jaż poga!} zypodzie Dalej! pierz! pierz!

Scena 4. Dawno, Bertrand

Bertrand.

O! o to co?

Marya

Bertrand

Portrand

Co się tu dzieje takiego? / do Maryi!
A to ty Maryo! mój Zaczar. roba -
- ~~czary~~!

Acum

Nic - male mi - co znowu twój
Zamiatała Trzę - mienochwała ci tu
jestem, chciała mnie zymieć
prze drzwi

Portrand

Za drzwi! jego? i ty sobie porwa.
- lasz tak się obchodzić moim
przyjacielem? Ty?

Maryo

Marya

Z przyjaciele! Ah! tego już za wiele
 /ptacz/ ja już dłużej wytrzymać nie
 mogę! — ja nie mogę być tak
 dłużej! —

Bertrand

Otoż mamy zaraz ptacz na nosie

Rene

Dobranoc!

Bertrand

Już idiesz? do kogo?

Rene

Ja nie cierpię do rana / ciacho!

a potem ie na mur Orkaja pod
kogu thiew. Maryi ten Dru'wek
Chciatem ci o tem powiedziec...

Bertrand

/ Cicho / wysiwnie : z kwadrans
bieda z wami razem - powieci mi
wiec na mur Orkaja -

Reni

Dobre : Maryi tuza panu Bertrand
Dora : / wychodzi /

Scena 5. Bertrand Maryi

Bertrand

A teraz wy z soba z ciesz

becchi zachwiany. —

Margo

Piedzi po prawej stronie fabryki i drugą
stronę! Ah! Zabiliście Cię Bertrand
nie pójść katedr! uciekcie...

Bertrand

Oczy tak? może Cię mój języczek
przepraszam za twoje kłamstwo które
prawaśtas? w przytomności moich przy-
jaciół... Co? może mój języczek
— polu? no to abys mnie przed
nimi oskarżała? Co?

Margo

Maryo

! Łagodnie! Być może iem chybiło
już to od niezakiego czasu powinnam
si^{do} jesiennego przystąpienia... wszakto
I dla mnie było Ci^z i dla mnie - a ja nie
wiedziałam co się z tobą dzieło...

Portland

No, coż tu się stało takiego?

Maryo

! Proszę! Proszę! Proszę! Proszę! Proszę!
proszę na wszystkie nasze rzeczy
i imienia właściciela a jutro trzeba
nam się ztąd przeprowadzić...

Portland

Bertrand

-Wielkie rzeczy to się wyprowadzimy -
Coś dalej?'

Margo

Ale powiedz mi Dokes?'

Bertrand

/: że z łosia uderając o stół spada po łez
skamnia przy stole. / Ale to prawdziwe
fortuny! alalibuz!'

Margo

Jedyty tylko chciał.....

Bertrand

/: Drugi raz w wojnie kręgi paży uderza

co stó'ć? Doryc' jix' tego Doryc' gozici
jest mój obiad?

Marya

Troj' obiad?

Bertrand

Tak jest mój obiad — Alboz tu more'
rzej Boz? mawu? — Co?

Marya

Ty wiesz najlepiej, co wszystko z sobą
zabrać, jaki tylko grosz byś z domu. —

Bertrand

Nie jak piekarnice i piekarnice —
Alboz ja kupię piekarnice?

Marya

Maryo

Gdybyś chciał pracować

Bertrand

Oh! tak! gdybyś chciał pracować —
zuowiś ta samo piórnko — nie ma co
mówić piżkwa zabawko męczyc się od
rana Do wieczora nie aż kuzie bola
a potem rano się trochę pokosić a potem
majstrica więc nie ma żadnej roboty
zabawtem się z moimi przyjaciółmi

Maryo

Oczekuj się nie sławo o robocie ?

Bertrand

Bertrand

- Wyśmienicie! narekcie ja sam mnie
lewno pnieu - ołox to reu sie tu reu!
jaki reuwno Duolek - pierwej byciu
tak szerziliu, a teraz

Marya

/ z rezygnacy / ach! moj Boze! a jeśli
ja jestem przyczyną trzęsienia
ziemi, zatem najłepszą będzie
Bertrandnie jechać się z sobą w rękę -
- czynny. -

Bertrand

/ podko / Co? wrócić się do
ja?

Marya

Kiedy mnie nie Kochasz - kiedy jest
kara, dla ciebie porzucasz do domu
i sūchasz mojego piñeru i uarekowania,
wice będie najlepiej. jak mnie
do domu Drobek

Bertrand

Liebie Drobek? Ciebie?

Marya

W ten sposób tylko jedno z nas
będie nieporęczliwe, a lepiej bym
ja mia być, bo ja i tak do
nieporęczcia jestem przyrzeczajona.

Bertrand

[wyruszone] Słuchaj mnie

Maryo.!

Maryo

Tylko mi musisz postawić
dwieście nase, nie dlatego abym
si je chciała pabrać - ale on
jest słaby a jeśli się nim mkt.
srepernie nie zajmie, to on
przemie umrze.

Bertrand

[m. s.] Umrze?

59
115
Marya

Ty przecież nie chcesz, aby już
teraz umarło - nieprawda?

Bertrand

(ścierając oczy) O nie gadej mi
też Maryo - ani słowa więcej - to
mi moje serce porwiera. Ja eszby
nie nieprawdowitem był z tobą tak
mówić!?

Marya

Ah! - ja zaś już więcej nie pa-
miętam o tem.

Bertram

[dziś] Biedna kobieta - jakże
ty jesteś
jest dobra i łagodna. [do Maryi]

Ah! Maryo! jakże jestem występny
przeciw tobie. —

Marya

Bertram!

Bertram

[wstaje] I do tego bardzo
występny - Ty musisz się mną
brzydnąć, przeklinać mnie!

Marya

(usmiechając się) o! naturalnie!

Bertrand

Oh! to wszystko jedno, ty mnie
nie możesz tak więcej kochać jak
dawniej, ja to jestem sprawcą
twoich nęczyrot, twojego smartwie-
nia. -

Marya

(bierze go za rękę) Ale ty jesteś
także ojcem naszego Dziecięcia.

Bertrand

Stój Maryo ! tylko o niemu ani
słowa. Nastydę się sam siebie, iemu
mógł o niemu zapomnieć ach !

To skazanie, bieżenie ! Ale
i temu takie winien ten hultaj
Remi.

Marya

Tak jest - tak on temu jedynie
winien - bo ty - jesteś świąty, ty
się dasz do wszystkiego namówić -
gdyby on zamiast rych rad

dawaj ci dobre, bylibys' pewnie przeszedł
za niemi - usprawia!

Pertrarre.

To wszystko prawda - ale jednak to
jest bardzo uskieremnie - a ponieważ
nie umiem się sam dobrze prowadzić,
więc odtąd tylko ciębie, ciębie samą
prosiu ciębie służyć i odtąd zawsze
tylko ciębie służyć będę.

Marya

Zawsze! Oh! gdybyś ty wiedział
jaka mi radość sprawiaasz, kiedy

do mnie tak mívise. Wieraj
mi Bertrandie - już to dawno -
jakeś próbnie mówił - ach!
Takie jestem excentryka. Nie posia-
dam się z radości - isama, ale
^{wręcz} ~~stoj~~! - najpierw pokaż mi!
może niechceć?

Bertrand

(Bierne ja u objęcia) z całego
serca.

Marya

A teraz kiedyś próbnie

więdzą nami kłopoty - nie tracimy
ani jednej chwili. (Bierze swoje chustki)

Bertram

Cheer się? Dokąd?

Marya.

Idę do Majstra i pogadę was ze sobą,
licz
~~spasie~~ ~~ty~~ tylko na mnie.

Bertram

Ważę radzić?

Marya.

Jestem nawet pewna: Pan Majster
jest dobrym - prawdziwym człowiekiem.

już my się z sobą łatwo porozu-
miemy. — Pójdź odwiedzić Bertrankie-
do zobaczenia Kochany Mój.

Bertram

Tylko się nie bądź dłużej moja
Margo! przejdź się.

Marya

(szepoci.)

Scena IV^{ta}

Bertram

(pozwinięj)

Remi

Bertram.

Dziśki Bogu stało się, będąc known
 uciecym eršovickiem, pracowitym memieś-
 lnikiem - a jak potem pójdę na
 karcz - będąc się kawiś resole, bez
 żadnych wyrzutów, i ze spokojnym
 sumieniem wtenczas bez najmniejs-
 zej obawy powrócę karar do domu
 (siada) do domu, a daleko ci tutaj;
 lepiej jak po tych wszystkich karer-
 mach jecha rogatkami, dohad mnie

carcieni Remi ciągnie za sobą,
a to nie bardzo przyjemnie, wese-
gólnie dla bicia rodziny. A mój
maly Karolek, którego już trzy
dni nie widzieliśmy? nie, niewy-
trzymam muszę go przedstawiać!

(Idzie ku drzwiom po prawej
stronie, gdzie jest dziecko,)

sięgać Remiego na schodach

Remi
(za sceną)

Oh! hop! hop! hop!

125-64

Bertrand.

(zatrzymując się) A to co?

Remi

(za sceną) Oh! 'hop! 'hop! 'hop! 'hop!

dalej kamracie napród!

Bertrand.

Aha! to mój Remi! wońaj sobie,
wońaj szeregówie, nie rusz się tak
przedko z miejsca. —

Remi

(wyscinkając głowę u drzwi) ^{Buzgława!} ~~Żab.~~

Bertrand?

(nie oglądając się) No i cóż tam
sąkiego?

Remi:

Ory gospodyni nie ma już u domu?

Bertrand?

Nie ma - albo co? czego chcesz? ~~pro~~
pro coś tu przyszedł?

Remi:

Jakto pro co? Oto pro to, aby się
z tobą widzieć i nacieszyć się
trochę z tobą, -

127⁶⁵

Bertram?

A nice jurepator mi sie dobre - bo to
juri jure par ostatni, ie sie z toba widzę.

Remi.

Ba? jeszcze co? przecież jak na męchach?

Bertram?

To cie karkivia? nie prawa? ty tego
nie przyjmiesz? nieprawa? Co?

Remi.

Kto ja, a ucloraj Boie! ^{intra} ^{ju} ^{ra} ^{re}
być może - ale nie dris, gdzie prupa-
ciele czekają na ciebie z ucieczkami.

wóscia, i Karali mi nawet, abym
siebie przyprowadził. Oboi dla-
tego przyszedłem tutaj, aby im
probić to ukontentowanie, ale
ja już wieprzysłem napróżno; że
żona troja żona nie pozwoli ci
ani kroku pa drzwi.

Bertrand.

Moja żona?

Remi.

A żurek troja, a nie moja, - ga-
gospodyni domni co? troja żona,

Która tu komentuje - a ty przed
 nią, jak to mówią, delorysz na
 przód.!

Bertram.

Sto? ja? czy ty oszalał, powie-
 mi tylko, czy ty kiedy to widział?

Remi.

Być drugich jesteś chwał - ale sam
 na sam delorysz - oprócz tego -
 powiem ci, że kiedy się jest więcej

Być, co się jest, więc się jest być,
jakoś mówię, pod pantofle .. —

Bertrand.

Mówi inni — ale nie ja.

Remi.

Ty, jak inni — to wszystko jedno.

Kto raz upadł w łapkę, upadam do nog,

ten się już z niej nie wymknie

jak śluz.

Bertrand.

Oho! ja cietis pārkonaus, ne sīz bārdo
omylisēs' priyjacielū.

Remi.

Tu muiš chesot pārkonaus? Ē?

Bertrand.

Najsamprāt, ne jēzeli mī sīz neches
uzjē' x domū, to parot uzjē.

Remi.

Atumiesu, ale tu nechesot, nepravai?

Bertram.

Nicche dla tego, bo....

Remi.

Bo masz wielkiego boja. -

Bertram.

Kto? ja? Remi! ja?

Remi.

Bo ci pokazano ruszyć się now

skrok z miejsca. -

Bertrand.

Kłamiesz! mówię ci, że Kłamiesz!

Reni

A więc muszę dłużej mieszkać wyjeżdżać
z domu, abyś nie zapłacił za tanie coś
winnego pod kikutkiem - jeno pełną

~~lipa~~ - franków -

Bertrand.

(Kłótnia) A! prawda! byłbyś

na wiski zapomniawszy, a z tyłu

kultajam: uśmie do kartwas' -
a potem, że to najlepszy sposób
kierować z nami na zewnątrz. Długo
Pewi napróżd - ja pójde za tobą.

Pewi:

Chwała Bogu! pójde zmy!

Pertram:

Staj jeno choi, pójde się uśmie
bo to długi honorowy, ale potem
wszystko kierować z nami na zewnątrz

(przetwarzając moje kłopoty)

Wszystko to dobre, ale ja teraz
nie mam ani grosza przy swojej duszy.

Remi:

Chociaż nie masz pieniędzy, ale masz
kóśne rzeczy, aby można sprzedać
a pona mojego stryja.....

Bertin.

Przyjdź na zastaw!

Remi:

Tak jest! I cóż u tem ^{czego?} Grubego

utrzymuje się bielszaka jak może.

Bertrand.

(J. s.) W rzeczy samej, dobry sposób,
aby z nim na parowe kawał - a fu-
tem je naszym moje słowo! (idzie
do komidy) A to co? nie ma klucza?
kamienie -

Perni.

Perni trzyma kłosa i kłosa go ze sobą.

Bertrand

J. do wszystkich...

Reni:

Twoja pona wrytko namyha - nawet
swego mgia! a co? nie mowišciu tobie.

Bertrand:

A ja tobie mowię, że ja jestem panem
domu - przypatr się tylko (odrywa ramię)

Reni:

Pras! co tam pona larses?

Bertrand:

Jakies' subienki i mnóstwo starych

gratér / preručka vsytko u sruplaskie

u ten chutka u který byš pjeuše

karárame vypada na pjeuše

Pjeu:

(sýrac brčk pjeuše) Co brčkace!

Pertram?

(zdívioný) Pjeuše...! em to

byť uosie! - a více ona miata

pjeuše! -

Reuni.

Daj mi to píseňku, ja ji schovam!

Bertrand.

(nie slyšac go)

A dopisujteľko co píšete predem?

Reuni.

Čo v tom tak divného? Kobiety ľubí

každú píseň!

Bertrand.

Hovíša mi o grafičiz - o vypraváku

się, a ja byłem tak głupi

uwierzyłem w to wszystko. Wszystkie,

^{jak} ja ma tak drugą, tylko nas

kwoka - płać, że są biedni, w

chorąją przypisane przed nami.

Mnie tak oszukivać?... mnie?...

ale ty tego prosiłeś!

Kemi.

Bratku!

32
141

Bertram.

Już ty drugi raz mi będziesz odmie-
nił kartonik - naprawdę więc to się konfiskuje.

(Książki pięniardze do Kreni.)

Kreni.

A potem powrócimy się z sobą. (pościnęliśmy)

Cicho! nachodzą, kamkij suflar

(klipra wszystko, co Bertram wyniesie

z pięniard i książek w suflar, które

nie są w suflarze)

Penia Y^{ma}

Lawni - Marya - Joanna.

Marya

(veloki, pójnnyje chustki, nie widzę

Remier) Obi poróciłam - wrytko.

prógone - wrytko. moisz pasar

pijé' w Majstra, on czeka na

ciebie. —

Bertrand

Ta para, boric dugo na muii cekac'!

Marya

Co cheer ^{prer} to prawiidkic'?

Bertrand

Oto cheer prer to prawiidkic', se na muii
grispinkiej takie cekaja!

Marya

Alci ja dasam storo majstrovi

Pertrando.

Ja dašću mišji sivo, ali komu
imam, i pismo je dotrymam.

Marya.

Ach! mišji Bore! cōi sig to sāt?

Penu.

(myst. pruzje) Gospodark pod kogutkicu
ma narce sivo - a sig nas hore
vize.

Marya

Pewi! ah! teraz już wszystko przeżyto.

Bertrand.

Pewi u sam czas przychodzi - on to
jest prawdziwym moim przyjaciółem,
który mnie nie oszukuje!

Marya

Fakto!

Bertrand.

On nie jest szwagrem, nie robi

radnych předsednu, sekretář - on
má jest Egance, ani přejde!

Marya

Což to má kvačyc' Petrandie?

Petrand.

Puť mne! Penu má jest tak.
jak u Kobily, so to jednu reku
gáskere, a druga drapiscie!

Marya

Na mstě Boga, užímaci se jasně!

75
147

Pertrand.

Před tobą? a to znova co? (z Remiego)

Pójd'my przyjaciela, pójd'my!

Marya.

(Wstajmyje Pertranda) Bógam cię mój

przyjaciela, zostań! nieopuszczaj mnie

w ten sposób — jeśli co kogoś protkła,

nichcie się wpród uprzedliwić —

proście mi tylko.

Pertram.

(Wachajac się) Dobrze wie-!

Remi.

(ciicho)

Tęgo by jeszcze brakowało
niebys' ja przepraszal!

Pertram.

Prawdę mówisz to być nie może

(do Marysi) Ja z tobą nic więcej
nie mam do wyjaśnienia -

Pójdziesz Remi!

76
149

Berni:

(d.s.) Zycie rycem - nasza wygrana

(ochłodzi:)

Marya

(katriymując Bertranda) Bertrankie!

Bertrand.

(Wspychając ją) Daj mi spokój!

Cieść mię! (ochłodzi)

Scena 8^a

Marya.

/sama/ Otčí znovu jesteni
sama, opuścena - a ja tak
spokojnie i wesoło spieszę
do domu - byłam pewna, że
Bertrand pójdzie na robotę -
ja bym u domu także pracowała,
a tak musiałoby nam być lepiej -
Wówczas moglibyśmy co tydzień

Świećkać namre drzezi u mamki —

ale dla mnie jak widać ujemna

szereżka na świecie — ah! czego się

tu jeszcze dłużej namyslać — trzeba

już raz się ożwarić, i króć jeszcze

w tej chwili rozjaśnić się z Krucizciem —

Włać go cudzej opisek, i już się

niem więcej nie przesćć. —

[Złoty] Coś robić trzeba, już raz

wszystko przygotować, a najprz.

Włożyć pieniądze. /idzie do komory

i spostrzega ramek Hermany / Ah!

mój Boże! komora otwarta - ramek

Hermany - ! wszystko poprzewracane!

jakże to się stać mogło? mój Boże!

ja się tam boję popatrzeć! Ale nie!

to Bertram szukał zapewne

chustki - albo kamizelki / szuka

nie, nie, (xmijusia glos) Nie, nie,
to pręstrach porbawit' mię xmysłu-
pieniąke tu być musza konisernie.

Zapewne x'le sukaciam - (preraca

na nowo) Lecz nie! niema nie

któzyby mógł je wziąć - (biegnie

do okna) Bertrand! Bertrand! Te

pieniąke preraczone były do

patowania naszego dyscrecia.

teraz bardziej ciemnieje /:

Nie ma go już nie ma. / siada

Wisko okna / Teraz już nie ma

żadnego ratunku, żadnej nadziei -

coś ja jeszcze? Księżę potrzebuje

Mantki, bo inaczej, powiekszył mi

się umrę nieprawdnie - / wstaje /

Umrę u moich oczach! Oh nie -

nie! tego Bóg nie chce -

79
155
Bóg mnie nie opuści - nie!

Bóg nie opuści Matki, która ma

Dzieci przy swoich ~~przebiegach~~ ~~praca~~

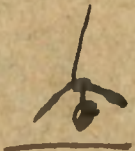
na kolanach i jakby myśla,

natchniona / Boże! ale i ludzie

takie go nie opuszczają. Jest

jeszcze przytułek dla sierot, dla

biednych Dzieci, których matki

właśnie karmić nie mogą,

- dla polnuthów - oh! nie!
nigdy! nigdy! / polnosi się / Lecz
jakiż inny środek? Ja nie mam
nic, nic takiego co bym mogła
spieniężyć - tam przynajmniej
żyć będzie - nie kochać go więcej -
ale przecież żyć będzie - a ja tego
nieprzeżyję - ja umrę pewno, ale
on żyć będzie! / Pierze na siebie
chustkę, idzie do drugiej izby

157⁸⁰
głaz drzewi otwarte wtenczas kiedy
scena próżna, słyhać głos Remiego,
Pertranta i innych śpiewa na scenę)

„Chociaż goły, lecz wesół, żyje
jakby u siebie. - Z próżnym
mieszkaniem - Trafnym smieszkiem -
jestem kontent u Siebie.!”

Marya

/wraca blada bez życia, niosąc
swoje drucie i chustkę obrimistę
tak, że go widać nie można/

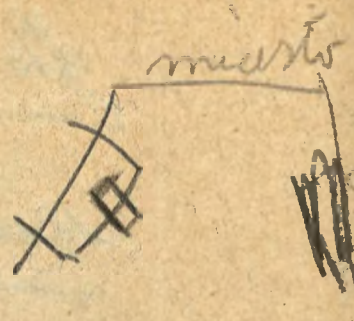
Trziny! /odchodzi skrapliwie/

Drucko

Ubrax 3^{ci}

/Lmiana/

Dom sierot i Pórnuthów - Szpital

Wspierająca Jernus.

Front o 2^{óch} piętrach u środku

mało drzwi, przy nich rzeka do

drzonka tak wysoko jak rzeka

może dosięgnąć, pro prowej

stronie drzwi do okna, które

formuje u gębi niżej są, oba

okna za kratami, pierwsze okno

Koto małych drzwi jest światłone

u gębi niżej okna, w których są

Koturót - gdzie składają się

po prawej stronie rączka do drzwonka

Klika odpowiada z tym co

uważa, po lewej stronie Koto

drzwiczek dwie drzwi o dwóch

skrzydełkach, nad nimi napis:

"Szpital sierót i postrachów"

po prawej stronie w tej samej

wpółkuli co napis, Dziób, z którego

idzie promień gazowy pod Nr 74

na boku po prawej stronie w pierwszej

kubie próg kamienny, Ławka

kamienna, świąt. Po lewej

stronie w 2^g kubie próg

kamienny. -

Scena Trza

Bertrand: Remi / uchotka /

/ za podziwieniem pańomy noc -

scena oświeclona przez pomyłk

garoty i przez księżyc - po chwili

uchotką wywiezione osoby /

Bertrand.

Słany / Chociaż goły - Lees ucoty -

Życie jakby u siebie - Z próżnym

mieszkanie - Trafnym smieszkiem -
Jestem kontent z siebie -" ~~Do~~

Bowiez mi tylko Remi, a tak
powiedz mi dokąd my idziemy?'

Remi:

A tobie co do tego?

Bertrand:

Co mi do tego? A jurem do

tego - bo tu idzie o moje uogi - co?

Permi

Któr ci poradzić na mna?

Mówiłem ci wyraźnie, żebyś na

mnie czekał u synku. —

Bertram

W synku? sam? Proś mię Boże!

nigdy! a potem niewiastem więcej

pieniędzy — o to ci teraz chodzi, proco

ja za toba poszedłem — ale iść,

isć, wciaż isć, a potem tak
przekłeta goździłówka, coś
mię uia traktorów.... brr,
a jak ona teci, oż ta przekła-
ta goździłówka wlarĩa mi najpno-
do góry, a potem spuściła się
u nogi - daleko, że dalej ani rusz!

Remi.

A więc sobie troszkę odpocznij.

Stoj - oto tam jest ławka - posłóž
 się na niej i przespój się smaczno-
 ja tu właśnie mam jeden interes.

Portranci

Ha! kiedy tak, ale gdzieś u Djabła
 jesteśmy? gdzie?

Rammi

Cóż to niewiesz, ci jesteśmy u
 niego d' Infer?

Pertrami.

Co? ty masz schabki na ulicy
i: Enfer? - a to wyśmienicie -
a prawda! wszak tu dzieci pod-
ruczają!

Pem:

Hgah! tutaj to orate matki
posiadcą swoje dzieci opiece
małowej! —

85
107

Bertram.

Ktãkie siã spasi na Tawie / No,
i coã ty widzisz wtem miedzy - coã ciã
to ma obchodzić? Ty nie masz takich
makor, abys ich powierzał nadaw?

Reu.

To nie, ale.....

Bertram.

A więc co ty chcesz od nadaw?

Remi:

Nie, wrakie ci jur morisem,
i tu mam interes. -

Pertrami.

radeu?

Remi:

Miler jur par! cekaj, az bez
robu, a teras spij!

Pertrami.

Szaspiajze / ~~Lotus~~ Zgodz!

pod warunkiem, że mnie obudzisz,
jak on tu przyjdzie. —

Reni:

Kto taki?

Bertram.

Przed — oh! ja się nie będę
grywać, jak się z nim zobaczę
to cały figlarz, daj bóg, że... zasypia

Reni:

Przybliży się do niego / do bramy

przyjacielu - lepiej, niż sobie
pisać - nie byłoby mi wcale na
rękę. Ja mam interes z ciocią
wcale do rzeczy. / Appiani włożyła z lewej
strony owinięty praszkiem, zbliża się
poroli i płacimując Ramięgo. /
Którego uprzednie nie znam osoby,
tylko jener Korespondencyj,
ale który mnie zapewnia

Znaemą sumę mis' wieczór, która
 więcej przyniesie mi rytku, niż ci
 wszyscy głupek & ciępielki przez
 cały miesiąc parobka, ale cóż z tego
 kiedy go jeszcze nie widzę!

Scena 2^a

Dawni, - Appiani - ~~Jożina~~ / Marya.

A Appiani:

Ołó! jestem!

Remi:

Obracać się / Oh! to pan?
przećci!

Appiani:

Kładzie rękę na jego ramieniu

Hój! a nie się waz spojrzeć na
mnie takaruj ci!

Remi:

W złości / Jaki to Panie?

czemu ja mę mam na pana
 patrzeć? dlaczego mi pan kaka-
 ruje?

Opiani:

Imyując go ciągle tytu za
kamię / Kakaruje ci dlatego,
 bo ja ci pracę pod tym warun-
 kiem, potrójną umiarkowaną
~~cenę~~ summy - lecz jeżeli

wiechcesz więc interes skrócić,
a ja sobie najidę innego.

Remi:

Ha! Kiedy tak, to bądź ślepym.

Appiani:

Spuszczam rękę z ramienia

A więc tutaj postanowimy, co
nam potrzebujemy.

Remi:

Za to panu zaręczam.

Appiani:

Tylko bez żadnego hańsu.

Remi:

Bez grzechu i hańsu. 200.

franków dla Kobiet, a...

Appiani:

A 400 dla siebie.

Remi:

Izola - interes skromny —

głaz ja mam ten przedmiot
kamień?!

Appiam:

zostawi go tutaj, a ja ci
wyliczę umówioną sumę, ty
potem nadasz półkier a jedną
a ja drugą stronę. —

Remi:

Łgda! jestem wie ślepym

Medykatorem i' robię interesa
 a paniknistom osyma -
 ciekawym tylko, dlaczego pan
 sam nie bierzesz się do tej
 operacyi

Appiani:

Dla tego, bo kto wie czyby Matka
 nie była może więcej jasnowi-
 dząca od Ciebie, a ja sobie
 nie życzę, aby mnie kiedy

w życiu pozuali.

Remi:

Coś wtenczas gdyby mnie pozuali?

Appiani:

Coś mnie to obchodzi; skoro
wiesz kto jestem.

Remi:

Przyknuam się panu, że ja nie
rozumiem ani słowa - dajliby!

Appiam:

Własnie tego sobie życzę.

Rem:

No, no, dobre, już iżymy /patrzy
u okno / Ktoś tu iżcie niech się
pan ^{nie oddali} przejteruje, ja się wernę do
operacyi.

Appiam:

Spiesz się, i spraw się dobre.

(odwala się)

Marya.

/ wchodzi z pierwszej Kulisy po
lewej stronie, niósąc Przecz
z chustką obramowaną. /

Tutaj; tutaj być musi.

Pem:

/ pozostając ja / Kogoś ja tu
widzę? /

Marya

z proscenium / Tu ktoś jest! / Kryje się /

Permi:

[d.s.] Ona jak uwarłam się
za nami, za mną i za mężem,
aby napomóc swój ukryty skarb
pobrać. Jeżeli mnie przypadkiem
poznata, mogłaby mi popsuć
tę moją spekulację. [Staje blisko]

Appianicz]

Appiani:

No i co? ta kobieta?

Remi.

To nie dla nas interes, niech
i nas każe tymczasem czeka
na rogu ulicy, a nie upłynie
godzina, a ja się panu pewno
wystaram. Przejdź na lewo - Appiaui
na prawo.

Scena 3^a

Marya

Samą porucza z Ricciosem

Nie ma nikogo - spogląda się

Ami rzyrej duszy, tak to jest
miejscie - już I raz tu przychodzę,

ale nie mam do tego Pragi -

^{a jednak}
~~Gdy tymczasem tak być musi -~~
~~bo inaczej umrze z głodu i zimna~~

~~I ja mam się patrzeć na~~
~~własne Dzieci jak powoli~~
~~umiera? na moje własne~~
~~dzieci dla którego tyle~~

cierpiatam? tyle też była =

Tam? /ah! wtenczas myśla =

Tam, że jestem niewierująca -

ale Pius, kiedy mi przychodzi

rozważać się z nim, kiedy

nam je opuścić /klęka/ ah!

to jest występkiem wielkim

występkiem - a jednak niema

innego sposobu - ja niemam

~~aby~~ drev, aby te spszepić
ciotki: rozgrzać - nie ma nie-
miedzy, aby kupić mleka do na-
karmienia - ah! ja nie więcej
nie mogę dla ciebie uczynić -
Ty sam widzisz Boże! że niema
innego sposobu - Biedne
Dzieci, ty mnie rozumieć
nie możesz - Ale Bóg mnie

^{rozmnie}
słyszy na ciebie - On wie

ty moje on otrzymał przysię-

gę - przysięgę żyć tylko dla ciebie,

i ciągle tylko pracować, aby ci

stać jaźniej dobrać, bo oni

mnie cię kocha, pernie

szaka - gdyby nie było tego

perna, wolalabym wraz z tobą

umrzeć - ale tam są dobry

dobry ludzie, oni cię będą pilnowali, pielęgnowali i schorają

Dobre to, co przy tobie zostawiłam

abyś cię kiedyś potem poznać mógł

tak - wszystko jest tutaj - ok. mój

Boże! jakże on pragnie - za długim

tu bawidła! stało się - odmienić

nie można - Bywaj zdrow mój

drogi synu! Bywaj zdrow / ogleda się

nie, nie, to nie na zawsze -
my się z sobą zobaczymy, tak
zobaczymy! / wstaje i nie powo-
li naprzeciw Kraska, pociąga
za Ironek, Krask się obraca
Krasku u niego dziecię swoje
znów Ironi, i dziecię znika!
Oh! nie, nie, ja niechcę!
Włajcie mi go! Włajcie!

supada zemlona, u tej chvili

prechviza si Bertram i podnosi

si/

Scena 4^a

Bertram i Marya.

Bertram.

Coz to sa dasas? Remi! Remi!
niema go tutaj - oto recz
seregobna! Styszaicu kryk

co mnie mocno przeraził —

Ba jemie mi się coś śniło!

ale grę u diabła poznał się

Remi?... Remi! Remi!

postępuje i spotyka leżącą

Maryę / A to co znowu, jakaś

kobieta zemdlona! / nachyla

się i poznaje Maryę / Wielki

Pozi! to moja żona! / woła /

Marys! Marys! biedna Marys!

(podnosi ja)

Marya

(przytłukac do siebie) / Moje Dzieci!

opuszczone! straciłam je na

zawne!

Bertram!

Nasze Dzieci! ha! co ona

mówi! skąd się ona tu wzięła

o tej chwili! blisko szpitala!

ah! lekam się - mój Maryo!
mój!

Marya.

(Spatrując na niego) Ah! to

Bertram! / uwolnia się z jego

objęcia / puszcz mnie! / puszcz mój
ślimy!

Bertram

(W rozpacz) / Zaczekaj tylko!

oprzyj się na mnie śmiało!

Marya.

grosem przytłumionym / Ah!

pusz' mnie! / pusć'!

Bertrand.

Coś ~~de~~ to ma znaczyć! ? ty

zrzuć całą! ? ty jesteś chora?

Marya

/j: w:/ Coś to ciebie może obchodzić?

Bertrand.

(drząc) Powiedz mi przynajmniej
co tu robisz? gdzie jest nasze
dzieci?

Marya

Nasze dzieci? Ty się już
wiele wytrzeźwił, skoro się
pytasz o nie — czy ty ciekaw
wy widzisz, gdzie one jest?

191
[chwyta go za rękę i prowadzi do
okna / Tam! oto tam!

Bertram.

[u rozpaczy / Tam! między
podręcznikami?

Mary.

[słuchając / Tak jest! tak
tam go poszukiwam! tam go
potrzebuję i skazań na życie

daleka o Matki - na ręce
z jaśmunią!

Pertram.

(Korpuśajac) / Moje Dzieci! /

Moje biedne dzieci! I tyś
to mogła ucygnić? ty?

Marya

Tak jest! jam to ucygnić
ja! / głośnym rykiem / Ale

nie... to nie ja to ty, ty sam!
 rozumiesz mnie? Kto moją
 pracę przez 10 lat morobnie
 urbierana, w jednym piętrowo-
 miś roku? Kto sprowadził do
 naszego domu miera d i nękę,
 kto ostatni grosz urbierany
 dla biednego stworzenia rabu-
 je sobą? może ja? - nie - to
 ty!!!

Bertram.

Moje! prawda! jestem dość-
wielkim młokem, ale
pierwiej bym się był na wszystko
otwarił - trzeba było pamiętać,
otwarcie mówić, trzeba mi
było powiedzieć na co te pie-
niądze chciałaś obrócić -
w ten sposób - tak jest,

praca! bytaby wszystko naprawiła,
 wtenczas rozum bytby ciebie nie
 odstąpił, i miemialabyś teł dragi,
 tam, gdzie idzie o biedne dzieci,
 opuścić je na pastwę!

Maryja

W rozpaczy / Tak, ah! tak!
 Teraz masz drage, wiem o tem
 dobrze - Ja takie ja sułatałam

współ swoich cierpień - praca!

O tak - praca, byśaby wiele rzeczy

naprawiła - wiem o tem dobrze -

to ja tej dzień i noc pracowałam -

tylko dla niego i chwili, kiedy

Doktor mi powiedział: „twoje

Dziecię umrze, jeżeli nie będzie

miało matki,“ i tej chwili

rebrałam wszystkie siły, praco-

wałam fibnie, i w przeciągu
jednego miesiąca, ubierałam
tylko, ile to potrzeba na opieranie
mantki - te przymiatare dobre
schowałam, bo one były życiem
mojego Priscydia - ^{sterdy} gdy tymczasem
później wkraść się do naszej kielij
i żeby, wynalazł mój skarb,
i zabrał go ze sobą - a tym

potrzebem, byś ty!

Bertram.

Tak jest! ja to byłem tym
niecierpliwym ja! ale teraz
postuchaj mnie, ja go tobie
wykupię! pójdź ze mną!

Marya

/Odprowadzając go/ z tobą? Śre-
dennie!!

Bertrand.

Jakto?

Marya.

Nigdy! prawnigdy! nie przybliżaj
się do mnie! nie dotykaj mnie!

trój wroek mnie przerwaj!?

dziewi ci to teraz, ie takich sió
wizyam? Ja, która wrystro

tak cię pliric znosić musias

Tam? a która tak niegodziwie

obchodíte si! ale wtenas
cierpiatam tytko sama - wtenas
bytam nieszczesliwa kona i pod-
statam sie wzysthiemu - dris'-
oh! dris' jmes ciebie zostatam
kja matka - ated niema między
nami nic wspólnego - idz!
prez Bemnie! ja nieznam
ciebie ...!!

205 104

Bertram.

Prætor Ah! 'Marryo! nie byż
się przed tobą usprawiedliwiać -
bo wiem, że bym tego niemógł
nawet uszyścić - nie dam ci
nawet poznać, co się tu w sercu
mojem dzieje - bo i tego bym
także niemógł - ale nim się
zamyślę rozżyczę i mnie
wpechniesz ~~do siebie~~ tylko

ci o jedną rzecz proszę ;
poradź faciem będą mógł
poznać syna mojego ? pod
jakimi znakami będą go
nam mogli znać ?

Marya.

Tego ci nie poradzę !

Bertrand.

Zaczęło ?

105
207
Marya

Bo ty jesteś na drodze do zwycię-
stwa, a ja nie chcę abys' mnie kiedy
wskazał tę drogę. -

Bertram

W pasy! Strzeż się Maryo!

Marya.

Wschylajac! Oh! zabij mnie!

Zabij, to by było teraz szczęście
dla mnie!!!

Bertrand.

In rozpacz / Wiesz czy już nie
zmiszkęć nie potrafi?

Marya

Nie! chociażbym tu konała,
nigdybym ci tego nie powie-
działa!

Bertrand.

Sprawa / To ile! bardzo źle!

bo jechli bytca rimny, jestem
 już dosyć ukarany - Tyś nie
 powinna cały ciężar na mnie
 kłaść: / Appiani pokazuje się
u gębi, podśleduje ich, i gdzie
naprzeciw Tawki, po prawej stronie,
dobrym pugilares i pisze co
Marya mówi poorem jej Riess
jużnać można. / A potem

Gdybysmy razem przypatkiem
swoje pomarli, ja z rozpaczą
i z zgrozotą, ty z tęsknotą
i smutku - bo ja ciebie
znam, jeżeli ja ci nie przeto
wróć nasze dziecię, ty długo
żyć nie będziesz, biedna
Margo! a potem niktby
mu nie mógł prokazać grobu

i powiedzieć mi: „Patrz oto
twoja matka spoczywa - była
to grona i poeciwa Robista,
której by mi nie mógł pokazać
Kryzia na grobie, przed którym
by mógł uklęknąć i modlić
się do Boga - Nie, nie, Margot!
~~nje! to być nie może! Opuść~~
mnie - przeklinaj mnie! ale

mi zostaw przynajmniej na-
dzieję, że się będę mógł znaleźć -
ja będę pracować - będę sobie
ujmował, ale ci pewno przyniosę
syna trójgo. —

Marya.

Gł. 'niechcie i tak będzie! -
więc ci powiem wszystko!'

Bertrand.

Przepraszam cię!

Marya.

Ale pamiętaj na to! z nim
rarem ^{tylko} będziemy się mogli roba-
czyć kiedyś!

Bertrand.

Z nim tylko rarem! —

Marya.

[płacz] Hawington Roto
mego papier, na którym

napisano jest imię: Karol
Bertram.

Bertram.

Co dalej? —

Marya.

Na szyji powieszczęm mu
mój ślubny pierścionek i ga-
tęzkę bukszpanu poświęconego —
co będzie na spotkanie z jego
kolebce. —

Bertram.

Czy to jwi wszystko?

Marya

Tak jest! wszystko - a teraz
biegnam cis /okłotai na lewo/

Bertram.

Bierzaj zdrowa Maryo! albo
ci go przyniosę, albo umrę
z rozpaczny /okłotai w górę na prawo/

Appiani.

/idzie na środek sceny

i czyta co napisał. Karol

Bertrand - pierwszoniem ślubny -

gażetka bukszpanu poświęconej.

/idzie do drzwi małych szpitala

drzwi - drzwi się otwierają -

wchodzi - uśmiecha się oświecony - widzi

obraz świąt. Kortyna spada

~~Jan~~ 11 ~~Salon~~

Akt 3^{ci} Obraz 4^{ty}

Dwie mathi:

/ Salon bogato umeblowany u hra-
biny Buffiers - u gębi drzwi górne,
po prawej i po lewej u pierwszej Kulis-
sie, drzwi otwarte na scenę - Po
tej samej stronie u drugiej Kulisie
wielkie okno, draperye, dwie fi-
ranki - po drugiej stronie u drugiej

Kubisie formuje u-pół Kubisy
podobne do okna drzwi sekretne
małe, mniejsze jak drugie, a Solik
okrągły, na nim mały Kuferek-
po lewej stronie Kanapa, a głębi
łóżek, a drugi na boku Kół okna.

Scena I^a

Appiarni /poteu/ Wilhelm
i Karolina.

/za podniesieniem kurtyny - prawie

noc/

Appiani:

/protajemnie xchoki sekretynmi

drzewami, niosąc drapież pod praniem

wypłk. jidnie exauimuj wokół

siebie. Tęże niemówiące ani słowa

do drzewi. x gisli, patrzy czy nie idzie

Ru drzewom, po prawej stronie

sięchac' drzewek, zaczęła porobić dźwięki/

Wilhelm

/wchodzi/ Raz patkowamiono —

to na gardebiana — Pri

Ghabina coś się rano u Łózka

perwata — Nic u tem Miwnego.

otważ jak Jan Doktor objechał,

jest bardzo niespokojna.

/tracie drwaniemie gardebiana

na wchodzi skwapliwie

Spiesz się panie Karolino -
 Pani Ochrabina już 2 razy Dewo-
 miła.

Karolina

Wzięła do pomocy Ochrabinę po

lewej strony

Wilhelm.

Żal mi naszej Pani - już
 od 2 dwóch dni radnej niema

wiadomości od Pana Doktora.

Spotrzeza Appianięgo, który

stoi na progu w drzewach,

któremi przyszedł. / Ah! mój

Brze !!!

Appiani:

Ciszej! co ci jest?

Wilhelm.

Kto by się był spotrzezał —

a potem, że Pan Doktor tak
cicho wręcił do pokoju.

Czy mam Pani Hrabinie
KampelDorac', że Pan Doktor wręcił?

Appiani.

Nie trzeba - przybliżyć się i opo-
wiadaj, co się tu działo, pod-
czas mojej nieobecności?
ale cicho - rozumiesz?

Wilhelm.

Pani Hrabina piękna,
to panów wołała za swoim
dyskretem, które już umarło,
a często musielismy dobre
pamiętać na pańskie rozkazy,
aby Pani Hrabina nie
wyjechała za Panem - żebyś
Pan wiedział, jak ona nas

114 225
wszystkich prosita oto prosita
i gdyby nie ja, kto wie, czyliby
nie byla odjechata.

Appiani.

I proczemu byc moze, ale poimiej

Wilhelm.

Poimiej ja paniskich listach
zdawata sie byc spokojniejsza
ale kiedy ja pan przez 2 dni

zostawit bez żadnej wiadomości, będąc przyzwyczajoną codziennie listy odbierać od pana. Wówczas to jest od wczoraj była bardzo niespokojną. -

Appiani:

Zimmro Dobne!

Wilhelm

A dziś rano kalkuluje

po drwonieniu Pani Irbiny,
wszystkie niespokojności na
nowo w niej się odezwaly.

Appiani:

Obajstwie / Wyśmienicie!

Wilhelm.

Ale Pan powróćcieś z pomyslnemi
wiadomościami?

Appiani

(dumnie) / Wilhelmie!

Wilhelm.

Sumienie / Przeprzam naj-
mocniej Pana Doktora.

Appiani.

Więc tu się nic innego nie
wydarzyło? nie było żadnej wizyty?

Wilhelm.

Żadnej. -

Appiani.

Żadnych listów?

Wilhelm.

Prośbę jednego od pana Teobalda,
wiedziałem, że był od niego, bo
razem na niego nastąpiła od-
powiedź, a ja ten list odmiesić
musiłem.

Appiani.

[d.:s:] Teobalt. Domyślam się
czy ten list miał w sobie zawie-
rac'.

Dowiedzieli się, że załoga
po meżu się skonczyła, więc ją
prosił o porwołenie przedstawie-
nia się. - Ale to już twojemu
przekazaniu, drogi Kuryntu,
że zawsze sąpólnie przywasz.

Witchebn.

Czy Pan ma, jakie
dla mnie rozkazy?

Appiani:

Tak jest, nie odchodzi ślad. / Wilhelm
cały na sprzątac' / Idi: 9 / Teras
więc panie Teobaldzie, rozpocze-
nie się między nami walka,
walka nieskręcalna. Obadwa
liczymy na te same posiłki;
na Zofię, twoją Kuzynkę.
Ty masz za sobą Kobietę,

a ja matkę. / woń / Wilhel-
mie !

Wilhelm.

Zobacz się / Jestem Pamię. !

Appiani.

Proszę cię panie Frabina
o mnie pytać, pamiętaj że
mnie nie widział, iem jeszcze
nie poznał - rozumiałś o mnie ?

Wilhelm.

Niezapomnę - prozę się na mnie
sprawic! Duxy!

Appiani.

/ochodzi na prawo/

Scena 2^a

W

Wilhelm

/sam/ Tyś mnie nie widzisz,
jam jeszcze nie powrócił

pamiętaj! o dziecięciu, które
jest tak słabe u mamy Signora,
Appiani nie wspominał ani razu. -
nie lubi odpowiadać. Tym ~~czasem~~
Chciałbym jednak wiedzieć co
się z tym dzieckiem stało?

Dziecię ledwie 3 miesiące mające,
ma już kilka milionów - a
panu Doktorowi, który się

ma zenić z naszą panią, musi
na tem bardzo wiele zależeć, aby się
chłopiec wychował - To bardzo natural-
nie, bo jakby umarło, cały ten
ogromny majątek dostałby się
na powrót familji wiebarscy Re
Pana Bussieres, ok! ono pewnie
żyć będzie, bo P. Doktor jest zdolny
i ma na to rozum! —

Scena 3^{cia}

Karolina - Zofia - Wilhelm.

Zofia

Wchodząc mówi do Karolinie

z drzwi po lewej stronie / Jusi

dobrze. jeżeli ta kobieta jest

nieszczęśliwa, jak ci powie =

driano, i jeżeli jest uciekła

niechaj przypadek, ja ją

przyjmę w moją służbę.

Karolina

/odechodzi/

Zofia

/do Wilhelma/ Czy nie ma

jeszcze jakiej wiadomości? Czy

nikt nie przybył od Doktora?

Wilhelm.

/wahając się/ - Nikt prócz J.W. Pani.

Lofia.

Dobre! odejdi' / Wielebn
niechci' głównymi drzewami /
Dwa dni, dwa długie dni,
a ja tutaj przykuta / siada /
nie mogę pośpieszyć do niego
ostatni list od Appianiego
małż mi o nim daje nadzieję
is. / przebiega oceanem list /

Który ma w rękę / „Pamięjś

dobrze Pani niespokojność

i tęsknotę, będąc o mnie dala.

Wymczasem mogę powiedzieć, że

mu na niczem zbywać nie

będzie - przysięgam Pani! nie

zapomniałem ani troskliwości

jaką czuła i otwarta dusza

tylko wynaleść może, ani

też środków najskuteczniejszych
i najmocniejszych całej naszej
sztuki — oh! tak on go wratuje.
Ale mój Boże coż znaczą te
uilerowie? Dlaczego już 2 Smi-
nie do morza nie pisa?

Wilhelm.

Prochodki / P. Teobald de
Bussieres!

Zofia

/wstaje/ Oh! prosić go!

Wilhelm.

/odchodzi/

Zofia

Wiedziałam o tem, że przyjdzie.

Wilhelm.

/Wprowadza Teobalda

• i sam wychodzi.

Scena 4ta

Zofia, Teobald.

Teobald.

Ścisła Zofia na ręce / Zofio!

Kochana Zofio! wstrzymuj się

i spuszcza jej ręce / O! daruj

mi Pani, daruj!

Zofia.

Z wspaniałą spokojnością / Czemuż

się tłumaczyć Teobaldie? Chemu
 Diagasa reke troja? Albo nie
 jesteś moim przyjaciół, towa-
 rzyszem drogiego lat moich?
 a potem... czyli nie jesteś najbli-
 szym krewnym mojego małżonka?

Teobald.

Małżonka pani? Bóg go
 poroń! do siebie; a ja zapomnia-

Tem o tem, co mi wyraża
się.

Gofia.

Pan przez to rozumiesz sukces-
syzę, to jest cały majątek,
który ciotka niesprawiedliwie
jemu zapisała? Dawiedz się
teraz, że nieboszyk umie-
rając chciał...

24²⁴
Teobald.

Wstrzymaj się Pani! ani
słowa o tem - ah! Łoś! Pani
najlepiej wiadomo, że ja nie
ubiegam się za majątkiem.
Coś mi pro majątku - oh! jakbym
mnie być oddał i cały mój,
na który, na który krwawo
pracowałem i bogostawiałbym

go. Gdyby mi tylko jeden
był szarbo postawił, jedyną
szereśliwość, o której mamytem
w duszy mojej. — Lees pocoż
ja to portarzam, o czem pani
sama wiesz najlepiej.

Żeżelim pisać do Pani, i chciał
się z nią widzieć, nie uczymy
temu tego w interesie pieniężnym, —

chciałem tylko pania przekonać,
o tej miłości, którą dla Pani od
dziecinistwa zachowałem, aby
moje dotąd nie przygasły. A dziś
jak przed rokiem całe moje
szczęście od Pani zawisło, dziś
jak przed rokiem moje życie
w swoim ręku Pani! —

Lofia.

Ja zaś chciałam się z panem
witać, i dla tego pisałam,
aby odrzucić jego żmartwienia,
i dodać mu odwagi.!

Tobalt.

Odragi? Ja zaś myślałam,
że potem co doświadczętem,
nie mam się na przyszłość

ładnego lekai miłoszności? -

Lofia

Teobalbie! / z żalem / Ja
na tym świecie serca, na
które niebo srogie pyta doświad-
czenia - Teobalbie! nie mów
mi więcej o miłości, ja nie
jestem już wrota... / siada pro
lewej stronie /

Teobald.

/obok niej stojąc/ Wielki

Boże! - ah. nie! nie! to być
nie może.!

Kofia.

/kładąc rękę na jego sercu/

Przyjź trochę cierpienia i zaintryguj się!

Teobald.

/z zalem/ Tam mnie zaintrygujesz?

Gofia.

Tak jest! Zastrzegę cię Teobaldzie -
 nie masz śmieszności że mogę
 mówić w tym sposobie. - ^{ale} Nie
 masz śmieszności czynić mi
 podobnych wyrzutów - że ty
 cierpisz - to prawda - lecz spojrzaj
 tylko na mnie - czyż moje
 wyblaski lica, również nie pokazują

Kuľa, com ja cierať ?

Čyliť pro moich ^{/spešajet/} ~~spiešajet~~ch
verach nie poznat, žem wiek
prahata?

Tesbal.

Ty Zofio? Ty ~~Pami~~?

Zofia.

12 gonkim usmiechem Ol!

to odhrycie zdaje ci sie byc

nadzwyczajne - dziwacne -
 nieprawdaż? Bo czyż mi mogło
 zbywać na szczęściu? Dano mi
 męża milionowego / 22 latem /
 Oh! nie, nie z mojej to woli
 zostałam hrabiną de Russieres -
 Gdy tymczasem Bóg jest świad-
 kiem moim, że przybicietnym
 tożu mojego męża ciągle nad

nim erucowatam - pŁakawam -
moliŁam siŁ - ja w niem
widziaŁam nie meŁa, ktorego
mi naruceno, lecz ojca mojego
driscigcia, ktorego siŁ spotkaŁem
wŁam.

Probal.

Alc prier smierci jego, zostaŁas
Pani wŁkna?

Hofia.

Proszę mię słuchać - / Teobald
siada / Ja nie byłam sama
 przy zgonie mojego męża, jego
 przyjaciół Doktor Appiani,
 miał największe o nim staranie,
 i na krok go nie odstępował.

Teobald.

Appiani? / Appiani uchyła drzwi
i fotelucha /

Hofia.

Czy pan go znasz?

Teobald.

Nie - być może - mój Pan
dalej!

Hofia.

On również ze mną, jilno-
wał go - on również ze mną
starat się o oświadczenie

ostatnich chwil umierającego-

wtenczas to Pan Bussieres

pochwycił rękę Appianiego, ścisnął

ją, a moja mówiąc: Zdróży

śro mój! xgonie będriesz jutro-

boważa przewoźnika, jarnistaj

Zofio na niego. -

Teobald.

Ita całe zobowięzanie się Pani?

Hofia.

Na pozwolenie - niech do-
konczę - To niejakim czasie
porócę się do Francji, ale
trudy podróży przyspieszyły
czas, ^{z którym} gdzie moje drzewo miało
świat porwać - Pro było tak
delikatne i osłabione,
a moja walka z cierpieniami

tak okrutna i długa, że
wszyscy przytomni widząc Kobiety,
która kawesośnie została matką,
i dzieci, które się przed czasem
urodziło - byli tego pewni, że
ich dusze wnet się porwają i wusci-
śmierci do nieba polecą..!

Teobald.

Ale Bóg tego nie dopuści! -

Łofia.

Nie! Bóg tego nie dopuści!

jedynie dla mego syna potrzeba
było powietrza jak
jest w Paryżu - wykuranego

a jak maich wtenczas właśnie,

kiedy moje oczy ledwie co na

nim spoczęły, kiedy ledwie

przycisnąłam go do mojego

serca - on odjechał, a ja zosta-

łam przykuta do łóżka moich

cierpień przez 3 długie miesiące

z poręką mojego doktora.

Co dzień nowa trwoga, nowy

zaniepokojenie - jednego dnia pisało

do mnie, że już umiera - moje

jedyne dziecko - mój syn

umiera. W ten sposób ja w moim

promieszaniu, w mojej
woliści prosidam Appianiego,
który mnie kocha, aby spieszyl
i ratował syna mego - ratuj go! -
Kryknętaim, a ja jestem twoją!

Teobald.

[wstaje przerażony] Jego?..!!

[Gofia.

[wstaje] Niech zbawato się

dopomagać jego usiłowaniom -
 Podzielił przychodzący wiadomości
 bardziej ^uuspokajające - ale
 o 2^{tych} dni odzyskał na nowo całą
 trwogę i przetrwał gdzieś od dwóch dni...

Scena 5ta

Laoni - Appiani.

O Appiani.
Appiani.

O 2^{tych} dni drzeć się Pani uratowane!!

Zofia.

Uratorane?

Teobalt.

(d. s. / uwierając Appianiego)

Tak to on!

Zofia.

Uratorwane mówides' Pan?

Appiani.

Tak jest! ażeby cię Pan

Supernie uspokoić, oświadcza
Pani, że ono jest tu, blisko Pani:—

Mofia.

Tu? o! idźmy do Ktorze, idźmy

Spisy o dřevě na které Appiani

wskazuj

Apfrian:

Chce isć za mię

Teobald.

/zatrymuj go/

/za powodzeniem!

Appiani:

/zatrymując się/ Orego Pan
siędasz?

Teobald.

Czy mnie Pan nie poznajesz?

Appiani:

/który się był wzdrzgnął przypa-

trujac się Teobaldowi Pan
jestes' jak mi się adaje przyja-
cielem i kuzynem Panu de
Bussieres?

Teobald.

Nie jest to ani ten przyjaciel
ani ten kuzyn, którego Pan
znać może, kiedyśmy się
ze sobą, w Ferranie spotkali.

Pan znałś mnie z widzenia
ale moje imię było dla Pana
obce.

Appiani.

W Ferrare! nie przypominam
sobie!

Tobald.

Albo raczej niechcesz sobie
przypomnąć!

Appiani:

Niech i i tak będzie! podobato
mi się zapomnąć o tem nieznany
spotkaniu, również jak mi się nie
potrzeba przypomnieć pożożenia
pańskiego w tym domu.

Teobald:

Coś Pan pręsto rozumien?

Appiani:

Że Pan kochaś Panią

Panią Bussieres, ale, że
Pani Bussieres, jakto w tej
chwili sama oświadczyła, że
już do innego należy. -

Teobald.

Czy tak? Pan już wie o tem,
o czemu się dopiero w tej
chwili dowiedziałem?

139
271
Appiani:

/ tonem hypokryta / Tak jest
przypadkiem bytem tutaj, czuwa-
jąc nad jej szczęściem i nad
jej drożością, i to mi wtedy
kiedy mię obsypywała takimi
pochwaltami, idąc za popędem
swojego serca, bo przecież mi
mię wypadało, pokazywać się jej.

Teobald.

Czyli mówiąc o otwarciu Pan
nas podsłuchiwać?

Appiani.

/u gnieciu/ Mości Panie. /uggle
wypukajajac się/ Pamię Teobald
dzie! Miłość chociaż najczystsza
jest zawsze dla kobiety
obrazająca, jeśli jej swoje

serce oddała drugiemu - Pan
 jesteś rannym s'wiatem, a byś
 tego niewiedział - a rukać
 polowa się na ryba,
 szersz'liwego, wzywać przeciwno
 niemu mienawisć i potrawę,
 jest to czyn niegodny i nieprawny.
 Pan jako całowiek racny,
 wiesz o tem najlepiej /otchłoki/

Scena 6ta

Teobald [później] Marga
i Wilhelm.

Teobald.

Ta śmiałość zadziwia mnie,
a jednak na mój widok
tak byś pomieszany? tak,
tak, to on! 'pewnie on!' ale
jakką mu teraz zerwać tę
maskę?

Wilhelm.

/wprowadza Margę/ Proszę tutaj

zatrzymać się - Zaraz Jasnie

Wielmożnej Pani zamieszka

/odechła/

Teobald.

Ja miałbym zostawić Zofię

10 podobnych psach? ah! ~~to~~

nie, nie, to jest niepodobnem!

Marya

/podnosząc głowę/ Ten głos...

Teobald.

Tak jest! I opuszczę ten
dom - Pignior Appiani, ale
dla tego tylko, ~~ale dla tego~~
~~tylko~~, aby znaleźć środek
do wypędzenia cię stąd na
zawrę! /prędko odchodzi/

Marya

/spierac za nim/ Panie Teo-

balzie! niepoznał mnie?

czyliż mnie nie dra ai tak odmie-

niła? ożda jak jestem sama,

prosiłam Małgorzatę, aby mnie

zaprowadziła do tego domu, gdzie

da mnie miejsce znakite

/rozgląda się na okolo/ Jak tu

wszystko bogato! ten kto
tu miewa pewnie jest
szczęśliwym - żeby ich tylko
moje ubóstwo nie ostra-
żyło! 'oh!' bogaci nie lubią
słysz miez szczęśliwych, a widzą
tylko niedzi ich. Trzeba
przybrać uśmiech pogodny!
Biedna Maryo!

279¹⁴¹
Scena 7ª Akt.

Marya - Zofia.

Zofia.

Widziałam go. Prosił go uścisk-
kałam, oh! jakże jestem
szczęśliwa / spostreżę Marys /

Ah! o toż ty zapewne ta, którą
mi polecono - przybliżyć się do
mnie moją Kochana!

Marya.

Tak jest Jas. Wiel. Pani! To ja!
/wpatruje się w Zofię/ Ale nie...
nie myłę się... Panna Zofia -
Pani Bussieres.'

Zofia

Wiesz mnie? tak przypo-
minam sobie, młoda
kobieta, która w jednym

dnia razem ze mną ślub brała!

Marya

Tak jest pani! właśnie rok minęło!

Zofia.

Z którą się spotkałam w kościele?

Marya.

I koto staciek ogrodu pani.

Zofia.

Marya Joanna, patrzy na
jej suknie!

Biedna Maryo!

Marya.

Ah! tak jestem bardzo biedna -
pani przypatruj się tej szuflce,
która mnie okrywa - ah! to
byłoby najmniejszym mieszcz-
kiem - nęka jeszcze niczem
jest w porównaniu...

283

ŁoŹia.

Alc creamuŹ ŹiŹ zaraz do mnie nie
udaŹa? CreamuŹ ciŹ obca oŹoba
muŹiaŹa do mnie przyproŹadzi?
mój ciego potrzebujeŹ? JakŹe
ŹiŹ cieŹ, Źe ci będc mogŹa doŹpo-
móc!

Marya.

MyslaŹam Źe Pani w Saletkiej

podróży, bo gdyby nie to, byłabym
się wprost tutaj udała; nie =
wstydnąc się ze wszystkiem zwierzyć —

Zofia.

A to bardzo dobre!

Marya.

Przynajmniej, że Bóg wysłucha
prośby mojej — pani jesteś
szczęśliwą — nieprawda?

244
283

Zofia.

/spuszcza oczy/ Szeros'liwą? tak
szeros'liwą, ale matką tylko!

Marya.

Szeros'liwą Matką tylko? tak! to
jest wszystko, to jest całe życie! to
jest więcej jak życie!

Zofia

Tei boleści w jej głosie!! coś się

z tobą stało takiego? mów
Marys - Joanno!

Marya

Straciłam mojego syna!

Zofia

A więc umarł?

Marya

Oh! nie, nie, ale on jest
tam - ja Pani tego powiem!

287
nie mogę - pani być mnie nawet
nie mogła zrozumieć - Pani
jestes' tak bogata - nie mogłabyś
przypuścić tej myśli, jak daleko
niebezpieczeństwo doprowadzić może!

Hofia

Moja Maryo! mój ja muszę wiedzieć
o wszystkim!

Maryja

Niechaj i tak będzie. Oto w Pa-

ryżu jest dom ogromny, dom,
gdzie xte matki oddaje swoje
dzieci - ah! ja nie byłam xte
matką, a przecież....

Zofia

Nieszczęśliwa!

Marya

W rozpaczy / Ah! to nie ja go
tam oddałam! uchoвай Boże!

Była to niedra! straszniejsza mi
Pani! straszliwa niedra.

Hofia.

Niedra? Biedna kobieta! biedna
Maryja Joanna! Matka porzuciła
na swojego dziecięcia! ah! to
okropnie!

Marya

ah! tak okropnie!

Hofia

On dŕwiej tam zostac' nie
porimien. -

Marya

Co Pani mŕwisz?

Hofia

Trzeba go zaraz odebrać -
dris', - w tej chwili jeszcze!

147
291

Marya.

Jego okebrać? Alei jak? abhoż ja
jestem w stanie? ja nic nie-
mam nic!

Zofia

Czy myślisz, że bym cię mogła
opuścić?

Marya

Ah Pani! Ah! Pani!

Łofia

(bierze pieniądze z kuferka)

Oto masz! daj im wszystko!
wszystko co tylko będą żądać!
a jeżeli mało, oh! drzyk! Bogu
jestem bogata! -

Marya

Widzieć go znówu! uściskać!
teraz teraz, kiedy

myslała, że na długi czas
od niego jestem ^{z nim} rozdzielona! —
a może i na zawsze!

Zofia

Przyńś go tu zaraz, on
przy mnie zostanie. —

Marya

Ah! dręki Ci tam! tyżorne
dręki! ah! ja tak mało

przywyczerajona jestem do
szereścia, że straciłam głos!
Głos mi nawet brakuje! nie
wiem sama - ja nie mogę
Tani tego powiedzieć co eruz. -
mój syn będzie mi znorou
Kwócony, i pani mi go
wraca? Pani? Ja nie mam
nic, nic jak tylko to nędzne

149
295

z życia, ale wieczaj mi panu,
jęcie go zarządca, ochota ci je
potręces. / ochota /

Scena 8^a

Fofia / zarządca / Appiani

Fofia

Biedne! Matka drig Ruzs

Ci Boie, eis' mi ja nadostat! -

~~Kolebka~~

Appiani.

/wchodzi za nim Wilhelm i Karo-

lina niosą bogatą Kolebkę/

Postawić ją tutaj blisko

okna, co ma widok na

ogród. / stawiają kolebkę,

ochotką, Wilhelm młodkiem,

Karolina na prawo/

Hofia

/idąc ku Appianiemu/ Zawiesz ty Ros-
nami zatrudniony Doktorze.

Appiani.

On jeszcze potrzebuje, całej mojej
troskliwości.

Hofia

/zbliża się do kolebki/

Biedny Amosku, tyś już wiele

ucierpiat.

Appiani

Tak jest stan tego byt orego
patrującego - napróżnie ciągle
gorączka, którą trudno było
uśmierzyć!

Boża.

Ah mój Boże!

Appiani

Do tego wszystkiego tak

wielkie osłabienie, że gdybyś go
 taki widziała, byłabyś pewna, że
 już nie żyje.

Zofia

Ah! jakże jestem panu wdzięczna,
 żeś mi oświedził tego widma.

Appiaen:

Na koniec nastąpiła ostatnia
 kryzys, najgroźniejsza ze wszystkich...

Hofia

O! Dobrze !!

Appiani:

Ale ja go uratowałem, jak go
tu pami widział spokojnego
i uśmiechającego się.

Hofia

Tak on jest uratowany -
uratowany przez pana. *Ja*

Ja dotrzymam mojego słowa, na to
 jeszcze raz panu przysięgam
(podaje mu rękę).

Appiani:

O! ja nie żądam od pani przysięgi
 która stanowi szczęście całego
 życia mojego. - ja tylko chciałem
 usłyszeć z ust Pani. to słowo, na
 które z najwęższym kreśleniem

upragnieniem.

Gofia

Czy wątpisz o mnie Gofie?

Pytania:

To nie - ale ja znam siebie -

Wiem jak mało w świecie

mam przyjaciół, i dlatego

lekam się niebezpiecznego

pytania. —

153
303

Lofia

Ja panu wimmam życie
mojego dziecięcia - to jest
w moich oczach największy
i najświeższy tytuł - a gdy narma
czys dzień naszego ślubu, nie
będę się ani chwile wahać i zosta
nę jego matką! -

Appiaiii:

Ah! Pami - moje całe życie mi
wystarczy abym mógł Pami
wyodrężyć się za to.!

Scena 9ta

Dawni - Marya

Maryja

(w największym nieporządku)

Straszone! straszone!

Appiani.

Cò' to jèst?

Zofia

Cò' si stà? co ci jèst Maryo-
Joanno?

Marya

Co mi jèst? caye pami mie
styszyn? porwali mi go?
ukradli !!

Hofia

Kogo?

Marya

Jego! mojego syna! moje
dzieci!

Appiani:

Któż jest ta kobieta
i czego tu chce?

Zofia

Mów Maryo! co ci się stało? co?

Marya

Coś pani chcesz, abym ci powiedziała?
Tak? porwanaś mi go - porwano
to wszystko.

Zofia

Jakto dziecię porwano
z domu?

Marya

Ah! nie pawi! nie z domu
odemnie! albowy byli mogli?
alboi bytabyu go opuściła?
ale nędra, okropna nędra
przymusiła mnie je potrucić.

Apfriaui

[zawieszany] Potrucić?

Marga.

Dziśki paui - miałam go już dzyskać.
 biegnę przędko na dół - przybywam
 wchodzę - pytam się. - Odpowiadają
 mi, że przyszedł jakiś mężczyzna,
 pan bogaty, bo zostawił dużo pie-
 niędzy dla zakładu - powiedział
 wszystkie ruaki po których
 można było poszukać. Dziśki

moje - mój ślubny pierścionek -
poświęcona gałązka bukspanu -
wszystko, wszystko, i zabrak
dzieci. ze sobą.

Appiani.

/d. 1/ To była ona.

Marya

Nie chciałam temu wierzyć,

i zostałam pomimo ich woli;

chciałam widzieć te bledne opuszczone
 stworzenia, aby być pewną swojego
 nieszczęścia - chciałam widzieć
 wszystko... i widziałam, ale jego
 tam nie było - oh! wteneras -
 wteneras - straciłam zmysły.

Jak z tamtędy - tutaj się dostałam -
 jak jeszcze żyję - nie wiem - nie
 pojmuję. / pada u obywateli Appiańskiego

i Zofii, którzy prosiły ją o

Kauapę/

Zofia

Czy to być może i które, aby
się coś podobnego wydouryc'
mogło?

Appiani.

/do Marii/ Uspokój się moja
Sani, musisz go wynaleść

treba tyľko...

Marya.

Ah! cōz ja biedna kobieta mogę

Tam ucynić bez pomocy, bez

obrony, czyż mnie zechcą słuchać?

Zofia.

A-le Maryo - Joanno, ja

mam znacanych i moźnych

przyjaciół, pewnie twoje ~~dział~~

dzieci wynajdziemy. Ono
wkrótce zostanie ci powroconem.

Marya

Sprzącz! Tak jest - tak - pani
mi do pomocy - nieprawdaż?

Bo pani jesteś tak dobra - ah!
teraz to powinnas mieć nad-
emną miłosierdzie. bo ja już
~~niewiem~~ Oh! zmiłuj się

159
315
~~pani nademną - nad moim
niezgodziem!~~

Lofia.

Przyrzekam ci wszystko, a nawet
przysięgam! albowiem sędzisz, że
ja nie czuję twojego cierpienia?
Albowiem ja nie jestem także Matką?

(wskazuje na Róże)

Marya.

Tak jest - tak - to prawda!

Pani jesteś także matką - a

dzieci pani przyjdzie czas -

odzierze ze mnie i z mojego

syna miała najwierniejszych

śługcych - czy zawsze zostaną -

my przy nim - oto natychmiast

[patrzy z boku na Kobiłę]

Tak jest, tak moje dziecię, jak
nas twoja matka wyratuje - to
zobliża się do Łolebki!

Appiani:

idzie na przeciw! Wstrzymaj się!

Marya

Oh! niech pan będzie spokojny.
ja go nie przestraszę, ja się
do niego uśmiechnę tak

Tagożnie... / przybliża się do Różełki!

Appiauu:

Alexi...

Zofia

/ zatrzymuj się go! / puszcz' ją,

puszcz' Doktorze!

Marya

Tak, tak moje dzieci, ~~jak~~
~~nas~~ twoja matka uratuje

my cię nigdy w życiu nie opuścimy.

/przypatruję się dzieciściu/ My....

My.... /z przeświadczeniem/ Ah!!

Zofia

Co ci jest Maryo?

Maryo.

Ah! wszakże to on! on tu!

patrz pani!

Zofia

Co to? ...

Appiani:

/d./ Co tu robie? /dziwni ludzie/

Dawno

Marya.

/patrac ciagle w kolebki/ To moje

dzieci! mój syn którego

znou widzę - którego

zwalazam. -

to

Lofia

/do Appianiego/ Co ona mówi?

Marya.

/występuje naprzót kenny/ Ja,
mówię, że mi skradziono go i że
jest tu /służba w ołochi/

Łofia

Doktorze co to ma znaczyć?

Appiaui.

/z uatgicuiem stawajsc między
obu/ Ja zaś mówię, że

ta kobieta jest szalona. - /daje

/daje znak słońcu, która idzie do Maryi

myślę /

Marya

/usłyszając się w ciele / Szalona!

Szalona!... ja? /biegnie do Kobiety

i staje tam, jakby chciała się

bronić /

[Zasłona spada

Koniec aktu 3^{go} i obrona 4^{tego}]

163
323

Art 4^{ty} Obrar 5^{ty}

memory ^{potrzeby}

Szpital oblażanych.

/ Salon do poczyny i szpitalu,

drzwi na lewą i prawą stronę i po

obu stronach otwarte, przez środkowe

widzi ogród, po lewej stronie na frontie

biórko - potrzeby do pisania - dwornik

fotele/

Scena I^{sta}

Appiaui - dozorca chorych.

/wchodzi z góry/

Appiani:

Pan mówi, że Marya Joanna....

Dozorca.

Piedna kobieta - przez całą
noc rzucała się po tóiku, Koryca,
że nie jest szalona.

Appiani:

Cis' podobnego wrysey czynię

który mają pomiaru rozumu.

Dozorca

To nie, zaprowadzeniem - nie wrypy.

Appiaui.

Przynajmniej niektórzy - a potem
jej szalenstwo jest dostatecznie
widoczne - najprzód przemyśle
a potem przez doktora tutaj -
szego. -

Dororca

Muszę mu zaraz zdać raport,
jakie na niej widziałem
symptomata.

Appiaii.

Tau! a więc ona została jemu
powierzona. nam wiele na
tem zależy, aby ta mierz-
sliwa prędko wydeoriata.

będę mu wdzięczny za wszystkie
staramia koło niej.

Dozorca.

Pan Dobrońkiej Znadto jestes'
Taszkawy.

Appriami.

Spodziewam się, żeśmy się
ze sobą zrozumieci - sympto=
mata, które pan uważa

zgadza się zupełnie z temi,
które i mnie w ocy wpadły.

Dozorca

Ale to wzruszenie - ta ciężka
niespokojność!...

Appiani

Tak, to prawda - możemy,
jak wiążę - zupełnie jawnie
kaufać - ale na mieszkaniach

ta biedna kobieta jest szalo-
na, i to bardzo szalona. - prozę
przyjaci' odemnie tę bagatelkę..

/daje mu dukata/

Dorotka

Can dobrodziej zanadto jesteś
hojny. -

Appiani.

W Idzi teraz mój przyjacielu,

i nie zapomnij o tem, cośmy
ze sobą mówili.

Dozorca

Barzo dobre.

Appiaui.

Proszę oznajmić Doktorowi, że
dekam na niego

Dozorcu

Wskazać: w głąb spotyka Reuiego i wskazać
Appiauięgo!

164
331
Scena 2^a

Appiani - Reuci /który został w ziemi/

Appiani.

Wszystko idzie lepiej, aniżeli
się spodziewałem - ale te słowa:
"Ona jest szalona" co mi się
wymknęły w pierwszym moim
pomieszczeniu, prawie mi
się przydały. Tak, ona jest

szalona i wkrótce będzie
nią dla całego świata. Bo
ja tu będę w czasie drugiej
wizyty Doktora. Nie ma co
mówić Pani Bussieres jest
bardzo piękna partya - ale
mnie drogo będzie kosztować.
spotkanie się z Teobaldem -
te obawy - te niecierpięcnostki...

Remi.

Sprzedaż 5 1000 franków,

które mi zaraz pan wyliczysz!

Appiani.

C? czego chcesz?

Remi.

1500 franków, jeżeli to panu

wszystko jedno.

Appiani:

/wpatrując się w niego/ A... to ten...

/głosem/ Kto jesteś? ja cię nie =
znam.!!

Reni:

Kto ja jestem? Nie mam przy
sobie ceduły melodunkowej!
ale jeżeli ja zaraz panu przy=
pomnę, jeżeli pan ma tak

Krótką pamiąg - wimienem
 panu powieścić moje imię,
 nazwisko i memiost?!

Appiani:

Koniec przedrej - oczekują mnie...

Perri:

Wigc dobre - tylko jedno słowo
 jeszcze - jestem ten sam, któregoś
 pan uayĩ za swoje narydnie

tymczasem pan bierzemnie
wzięteś to szicis, i porwałeś mi
z przed nosa moją pieczęć - ołó-
za to zędam 2000 franków . -

Appiani:

Ory to już wszystko, co mi
masz powiedzieć.

Remi:

Niemal wszystko . . . -

Appiani.

Kiedy tak to bywaj zdrów. —

Remi.

Bywaj zdrów? dobrze! pojdziesz
jutro do pana Tebilla i do
Pani Russieres.

Appiani

Imeldiory / Ty bysz więc

dziś? .....

Pani:

Wszystko - żeś Pan dał Pani
Bussieres dziecko Maryi Jo-
anny za jej własne dziecko,
aby przez to zrobić dobrą partyę,
i teraz w chwili dopięcia celu,
w chwili zawarcia tak piękne-
go interesu, skąpisz pan tych
mizernych 2500 franków -

Je - wstydr' się pan takim być sknerg.

Appiani:

Mów ciszej niebezpieczliwy!

Remi:

Oho! Pan próbujesz interes bez-
emnie - otóż to. panu przyniosło
niebezpieczeństwo - bo ja sobie chciałem
zarobić małą sumę - i dlatego
poszedłem za panem - Bóg

już raz na tej drodze - wszystko
co wiedział o synku Bertranda,
łatwo odgadnąć resztę i zache-
całem. Remi - mówiłem sam
do siebie - szukano cię na
1000 fr. pocciwy esławieku, ale
bądź spokojny, to ci
przyniesie 4000 franków. —

Opjiamni.

Miler - mówis miler! -

Pemni.

Spodnosząc głos / Oho! nie tak łatwo

Karać komu milereć, jak się panu

zdaje - a co mnie zamknąć, to

już się Panu wcale nie uda,

bo ja mam olej w głowie - na koniec

żeby ze mnie zrobić wargata,

to będzie bardzo trudna sprawa -
nie tak łatwo jak z tą kobietą,
która straciła swój rozum. -

Appiani:

A jeżeli ci dam to, czego żądaś
czy będziesz mileżał?

Remi:

Niech i tak będzie! - dobrze

jeżeli będę miał w ręku moim

5 banknotów po 1000 franców.

Appiani:

Zgoda! bydlisz je miał.

Remi:

/d.s./ Ah! gdybym był wspaniał.

Appiani:

Alle nie dam ci ich pierwszej, ani
w dzień mojego wesela.

Remi:

Przyjmij.

Appiauci:

Ty mnie nie zdradisz?

Remi:

Bądź już spokojny! mam do
tego 2 ważne powody.

Najmów interes własny,

a potem nienawiść do tego

świątka Bertranda, który z chło-
mostwa, znów wrócił się do roboty,
i wypędził mnie ze swego domu

Appiani:

A zatem ugoda zawarta?

Renzi:

Żyjącasem spokiewam się, że
mi pan dotrzymasz słowa,
przyjdę po nich prodeas samej

wrocystości, w dzień pańskiego

wesela. /patrzy na swój ubiór/

Ale przecie w tym negliu nie

będzie się mógł pokazać na weselu?

Appiani:

/daje mu sakiewkę/ O to masz

i odejść - wiesz, tedy, kiedy masz

przejść do reszty?

Remi:

Proszę? a pfe! Jan mi przecież
nie zechce tego potrząść - To będzie
dla moich kwaterantów, na mój
garderobę, bardzo pojedyncze,
aby panu nie robić wstydu.

Appiani

Nadchodzi, oddal się!

Remi:

Do widzenia się mój wspartyś
myślny przyjaciółu! /olechowski/

idzie Appiani:

/Sam/ Znowu jedno nie:

berficesen'stus usuniete. Teraz idzie

już tylko jedna zostaje -

Marya Joanna, lecz wróćce

jak się spokiewam i jej się

nie będę obawiał - Doktor jaś
mówię - jest odpowiedkiem poeci-
wym - trzeba go będzie dla siebie
koniecznie ująć - ~~stukaćmy więc~~
~~sprosobu.~~

Scena 3^{cia}

Appiani, Doktor

Doktor

Wchodzi z lewej strony / Przyjmuje

Padaśes' se mna, mówić'?

Appiani.

Tak jest panie Doktorze.

Doktor.

(daje mu znak by usiąść)

Appiani.

Przechodzę tu w Imieniu Pani
Bussiers i mojem, polecić'

177
37
panu szczególnie jedną ~~pracy~~ =

Wz. nieszczyśliwą pacjentkę.

Doktor.

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

Moje starania są dla wszystkich
nieszczyśliwych - w tym zakresie
pedagogowe.

Appiani.

Wiemy o tem dobrze - ale ja tu
przychodzę oświadczyć panu

nie chociaż ta Kuracya dłu-
giego kosztować będzie czasu,
my wszelkie z największą
chęcią, poniesiemy ofiary i
wybraliśmy zarząd pański,
który sięgnie w Paryż - i dlatego
jakaś pań wyemacysz sumę,
będę się starał z największą
chęcią. ---

Doktor.

Bardzo przepraszam! jestem
Doktorem od tego zakładu płat-
nym, od tych, którzy u mnie dyrygują,
a że moja pomoc, jaką udzielić
możę moja sumienność, również
na wszystkich jest podzieloną -
więc postanowiłem sobie nie
od strony nie przyjmować!

Appiani.

/d.s./ To ile /głosno/ Rzeczność
pana jest znana powszechnie,
chcieliśmy tylko złożyć te życzenia
na ręce pana, abyś je rozdał
pomagającym, którzy je potrzebują.
Tę jest Pani Doktorze,
ja pana znam od dawna, chociaż
żyłem daleko od waszej fizjony-

179
355

Francyi.

Doktor.

(Tagodzie) Pan dobrodziej mnie
juzi znaes'?

Appiani.

Jestem takze doktorem, a zatem
jego kolega - o juzi dawna na
naszych Akademiach we
Francyi i Bolognii wspominalo

Z prawdziwym podziwieniem
o panu doktorze Berthole. —

Doktor.

/z radością/ O mnie? Moje prace
byłyby tak wysoko cenione?

Oprawa.

/d.s./ To skutkuje /głośno/

~~Wracamy teraz~~ Tak jest panie

Kolego, z największym zapamiętaniem

szliśmy za światłem, które
 wzbogacił naszą sztukę, oświe-
 pał świat - uścisnąć dłoń
 jego. -

Doktor.

Polajac mu rękę / Ah! mój panie!

Appiani.

(d.s.) / Żurgo / głosno!

Wróćmy teraz do naszej
Maryi Joanny, którą wprawdzie
leczyć zaczętem, ale w tym
stanie w jakim teraz zostaje
długoj trucha będzie kuracyi. -

Doktor.

Mnie się zaś zdawało jak
je wczoraj widziałem...

Appiani.

(Kij)

Jej obżękanie tadiego jest rockaju,
iż cęsto na pierwszy nut oka
myli, niezgólniej młodego Doktora.
Bez praktyki, jest to gatuńek urojenia,
że straciwszy swoje dziecię, zdej
się jej, że je wszędzie widri - oż
właśnie wydarzyło się, że widziata
dziecko Pani Hrabiny Russeres.

i są
wieszczą, godną i wspa-
niałomyślną damę, obwołania
o najszlachetniejszą Krabiec.

Doktor.

Czy Pani Thabina Bussieres
jest Panu bliżej znaną, zosoby?

Apptani.

Jestem jej ordynaryuszem
przesła 2 roku - i już od

trzech miesięcy mam jej dekcie
 w Kuracji - i dlatego chciałem
 się z Kolegą poradzić.

Doktor.

Jestem zawzięty na jego rozkazy.

Appiani.

Bardzo dobre - czy nie pozwoliłbyś
 Kolego teraz, abyśmy razem
 naszą biedną pacjentkę examinowali?

Doktor.

~~Zgadza się na wszystko~~

/dzwoni, Dozorca wehodzi/ Przypro-
wadzi tę Kobietę z pod N° 8

/dozorca odchodzi/ Wskazuje to

o czemu się poprzednio od pana

Rolęgi dowiedziałem o Maryi

Joa mie wzbudziło we mnie

wiele wątpliwości i już się

183
363
nie mam czego dłużej namyślać:

Appiani.

[K.S.] Wiedziałem o tem...

Doktor.

Otoż i ona! - prozę pana na
chwilę ^{był} Depé na strong.

Scena 4ta

Dawni - Marya - Dozorca,

/Który za dawem z uadkiem

Doktora odchodzi/

Marya.

Ah! Panie mój liłość nademną
każdam cię, widziś mnie
upejnie spokojną, podaję
się wszystkiemu, jestem
posłuszną, tylko im zakaz;
aby mnie nie wiedzali i nie
przykładali łodu do góry,
bo z tego, gotowa do prawdy

184
305
oszedł - A ja potrzebuję rozumu
abyś mogła odebrać dziecko moje.

Appiani:

[ciężko do Doktora] Czy uważasz

Doktorze zawsze ta sama myśl

[głośno] Twoje dziecko? nieprawda?

Maryanno - Janusz, które тебе
skradziono.

Marya -

[przeawny go] Ah! znów

ten człowiek - To on! Który
mnie chciał zgubić - On to
powiedział, że ja jestem szalone!
że ja skłamałam - Żem się oszukała,
jak gdyby serce matki mogło się
dać kiedy oszukać!

Doktor.

Uspokój się Maryo. Zobaczymy.

Ten pan jest obecny - tutaj ja
tylko sam mądry.

Marya.

A zatem jeśli niechce sam
naleźć do tego występu - to
mnie stąd wypuść!

Doktor.

Teraz, zaraz - to nie być nie
może - miej rozum i uspokój!

'się - wkrótce zobaczymy.

Marya.

Ja mam się uspokoić?

alboż ja mogę być spokojną?

ale ja tu także już widzę, masz

mnie za obłąkaną - Zwycię

mówisz, że Doktorowie są

dla naszego utrzymywania

a ja tu mnie zabijasz! -

186
309
Appiani.

/ d. s. / Doskonale / głosno / Pan
sam teraz widzi.

Marya

/ wskazując na Appianiego / Ah!

tylko pan nie wierz temu co-

wiekowi - tylko jemu nie! Pamię

Sordani, żeby cię przedostać

sama siebie przewycięż. -

będę się wstrzymwała, za-
pomnę o tych okropnych mekach,
które tu cierpieć musiałam;
i o tych, które teraz cierpię -
zapomnę na koniec o wszystkim,
abym jamu mogła spokojnie
odpowiedzieć i przekonać
cię, że nie jestem obciążoną

oto jestem gotowa, pytaj Pan!

~~wszystko~~ odpowiem na wszystkie.

Doktor.

Dobre więc Maryo - Joanno!

Applaudi

/szepczając/ Dobre, dobre

Maryo - Joanno! jesteś widać

roztropniejsza - ah! mój

Boże! wszakże my ścieramy

sobie tego, abys' jak naj-
prędszej wyzdrowiała.!

Marya

/ 2 fogarda / Abym ja ozdoo-
wiała. ? a pan sądzisz, że
się na nowo uniosę? - O nie!
proszę odstąpić się stąd, ja
tylko tego pana chcę po-
konąć. —

Appiani.

/o Karujac poruczenie/ Pamistaj;

Ze ci tu na zawrze zatrzymają-
się ci zgle jak teraz będzie

odpowiadata - Marys. Joanno

tyś wiele cierpiata w domowym

pożyciu .

Marya

/u pozbawu/ Ah. 'to prawda

bardzo wiele. '

Appiani.

Posrót twoich mieszczęc
i nigdy, czy nie przypominasz
sobie żadnej osoby litosciwej?

Marya

Tak! przypominam sobie.

Appiani.

Nie jest to osoba, Pani
Bussieres?

189
375
Marya

To także prawda.

Appiani.

A wtenczas, kiedy ci ofiarowywano
miejsce u młodej wdowy, czy
niepowiedziano tobie, że ta sama
miała także dzieci.

Marya

Tak jest! to mi powiedziano. -

Appiaui.

Stodko / A więc jakże by to być
mogło, ażeby to dać się, które
od urodzenia zostawało już
moim dozorcom, nie było dzie-
cięcim Pani Russieres?

Jakże to być mogło, ażeby
jak powiadasz zostało tylko
skradzione?

Maryja

/w rozpacz/ Oh! ja tego nie wiem -
nie wiem o niczem - to tylko wiem
z pewnością, że drzeisz Pami Bussieres
jest moje własne.

Appiani.

Czy tak? dobre, już dobre. -
zobaczymy się z tobą, Maryjo -
Joanno. - pozdrówmy Siostrę!

Marya.

Jak to? jencze po'niej? nie,
nie, ja nie chcę dłużej czekać!
ah! ja tutaj umrzę nieprawdnie.

Appiaui.

/proszę z napędem/ Ty tutaj
długo nie zostań - wróć,
długo ~~na~~ naszym światłemu
majjacielowi, powróć podój

do twojej duszy - Ty sama
potem poruwasz swój błąd teraz niejako
ty sama przekonasz się, że te
cierpienia i te odepone męczenia,
a nadewszystko ta bolesna
strata którą poniosłaś, pomni-
szają twój rozum. /

Marya

/bez nadzieji/ I to jeszcze. -

Appiani:

Sudaję resolutnego! A potem
powróćisz do nas, gdzie nas
znajdziesz gotowych do pomocy
ci zawsze i pocieszyć cię!

Marya

/z powątpiewaniem/ Mnie
do pomocy? mnie pocieszyć?
ty panie?

Appiani:

Bywaj zdrowa nieśmiertelna

Kobieto! bywaj zdrowa!

Marya -

Gdyby to je dnak była prawda!

Appiani:

Pojdźmy teraz! / odchodź

Z Drutorem dmuwaniem w gębi

Scena 5ta

Marya.

Isaura / Gdyby to była prawda! -

Gdyby moje niecierpienie, moje

nędra - na wszystko ta bo-

lesna strata, śmierć dziesięć

mojeż, była powodem iem

utraciła rozum? skłócić, nie!

Gdyby ono było umarło, i byłym

już pewnie nie była siada po
lewej stronie / Ale przecież nie-
 podobna, aby się wszyscy zmówili,
 aby mnie oszukać - a potem ta
 miotałkami była tak dobra -
 onaby nie mogła oprzeć się moim
 łzom, mojej rozpacz. A więc
 to jest prawda - ok. 'oni mają
 słusność - moja głowa

gorącą jak ogień, zawrót
mózgu powraca - Wice
wszystko na co tylko wspomnę -
ten wieczór, kiedy byłem przy
bramie szpitala biednych
sierot, ta ofiara wykonana
śmier nędy - to okrutne torturo-
wanie - ta nadzieja doczekania
Amia of szukania! Ałamstwo!!

Lawne Kłamsko!! z prestrachem
wystętu Kłamsko!!

Skalona!! o mój Boże ^{nie}! ja

jestem skalona!! postręga

welodzącego Bertranda i wydaje

okrzyk przeklęcia / Bertrand!!

ah! on mi teraz powie - ~~muszę~~

wieć o wszystkim, o mój!

mój!

Scena 6ta

Marya - Bertrand.

Bertrand.

Spatny na mnie z bolescią! Moja

biedna żono! moja biedna

Maryo - Joannu! w jakim cię

znajduję stanie.

Marya

Ah! nie żałuj mnie, tylko opowiadaj!!

195
387
Bertram.

Jakto?

Marya

Na miłość Boską opowiadaj!

Gdzie my się ze sobą ostatni raz

widzieli?... gdzie?

Bertram.

Tam - na ulicy d'Enfer koło szpitala...

Marya

Cóż ja wtenczas mówićam?

Bertram.

Że mi wtenczas przebacysz - kiedy
ci oWam dziecię nasze.

Marya

Cóż dalej?

Bertram

Co dalej? Oto widzisz.

Remiego i odpędziłem go od
 siebie, jak ty mnie sama od
 siebie wypędziłaś - i porzuciłem
 prosto do warstata ciocielordiego,
 chociaż mnie najprzód wygnali,
 ale ja na to nie uważałem,
 i przecież zostałem.

Marya

A potem?

Bertram.

Narajutor byłem raniutko
przy warstacie i zostałem tam
do późnej nocy, i tak do siebie
mówiłem: „Pracuj! nieceśliwy!
Pracuj! abys mógł bićnej
Matce złać drzeć, które
się wyrwać!” „Ołóż pracować
wciąż - Wtem jednego razu

odwracam się i spostrzegam
Majstra, który wzruszony, spogla-
dał na mnie, zjawato mi się
jakoby pisał. - Bertramie! - do
mnie przemówi! - przestań iść spieraj
cokolwiek - twój twam całą
potem oblała - Ale on się
oszukał, to były Try.!

Marya

Ley??

Bertram.

Ja mam odpowiedź - odpowiedź -
driatę - gdy tymczasem moja
siedna siona, porbawiona swego
dziścisia - gdy tymczasem ona
piacze opuszczona, - a może
umierająca - Nie Panie

Majstrze ! nie ! dla mnie już
nie ma spoczynku, również jak
dla niej nie masz już szczęścia
na tym świecie !

Marya.

O ! Bertram^{nię} ~~tyś~~ ^{tyś} znowu zostas
niecierpiwym stworzeniem !

Bertrand.

Tak, tak, to samo też Jan

Majster myślał, to i w tem
porucawiając ze mną, wethnę
mi w ręce, za cały swój zasług-
wotencas ty Tatu zgadniesz,
dość natychmiast pobiegłom?

Marya

(corrusona) Tam! na dół! mē =
prawdzi, tam na dół i cóż!!

Bertram.

I cię powieksza mi, że ktoś
inny był przysięgł, przysięgę wziętą
kiedy i się zabrał za swoją dzieciznę
i teraz...
masz.

Marya

Oni ci to powiekszyli? to samo
i tobie? /dotknij/ Ah! więc nie
jestem szalona!

Bertram.

Harco? mój paszki!!

Marya

Nie ja - ale ty mój perce - mój!

Bertram.

Myslałem, że ty kwalasza
pomoc z innej strony i że
Rogo pro niego postać! -

Marya

Oh! nie, nie.

Bertram?

Oh! cóż więc?

Marya

Więc on nam został skradziony!

Bertram?

Skradziony! ale ktoż? Kto tak?

Marya

Słuchaj mnie: ja ci zaraz

powiem - bo ja teraz już jestem
swego peana - kiedy ty czerpiesz
mnie kłosać, powieśz mi ci, że
jestem szalona - nieprawdaż?
że m oszalała. -

Bertrand.

Ah! mój Boże! tak
jest!!

201
399

Marya.

Ory wiesz dlaczego oni to wszystko
zmyślili? Bo ja tam takie byłem
w tym szpitalu, gdzie mi też sam
powieścieli co tobie - bo kiedyś
potem przyszedł do jednej bardzo
bogatej Pani - ja go tam u niej
zwalaziałem i zarabiałem za pomocą -
Ory ty mnie rozumiesz - tego!!

Bertrand.

Czy tylko jesteś tego pewna?

Marya

O! Bertrand, ty mi powinienes
wspierac, i nie powinienes mi mówic,
ze nie oszalala - Bo gdybys mi to
jeszcze powiekszal, wtenczas wszystkie
siły skonczylo - wtenczas nie miałabyś
ani piory ani wiecznica!

Bertram.

Oh! nie! nie! Maryo! - ja
o tem nie myślę - ale w tem pachołki
jakiś polstep jakiś spada!

Marya

Ah! okropna! ale my już musimy
otkryć!

Bertram.

Ktoż nam teraz pwróci drzewo

nasze? Któż nam biednym
dopomże? Któż się za nami
ujmie? mnie nie dadzą nigdzie
przystępu, bo zważę moją dawniej-
szą sprawowanie się - a ty, ty
jesteś tutaj zamknięta. -

Marya

Już ja stąd wypęcie nie turkuj
się. -

Bertram.

Lece kiedy?

Marya

Nichawem - jestem tego pewna.

Bertram.

Jakim sposobem?

Marya

Synostrejszy doktor / Karas się

o tem dowiesz. -

Bertrand.

Tylko jedno słowo pierwszej—
jak się ta pani nazywa i gdzie
mieszka?

Marya

Pani Hrabina de Bussieres
na ulicy Hanowerskiej l. 40.

Bertrand.

Dość. —

204
805
Marya

:
(Widząc wchodzącego Doktora i Appiana)

„Kocham z nim ten świat —

nie stracham. Ja muszę tego

dokończyć, ja tak chcę!”

Scena 7^a

Dawid - Doktor, Appian

(wchodzi z prawej strony)

Appiauu:

/d.s/ Jeszcze tutaj? /główno/

Któż jest ten errowick?

Doktor.

To jest jej mąż. Jeszcześ nie

poszła do twojej siostry Marygo?

Maryga

Nie - Panowie - byłem tu

razem z moim biednym

meżem, który się starał pocieszyć
mnie, w stracie naszego Przemysła.

Appiani:

Gdzie?

Marya

Ha! cóż zrobić? tak jest panie -
straciliśmy naszego Karolka
i on już nie żyje. -

Appiani:

/uoaria ja se xoxiwieniem/ Nie aijje?

Doktor

/d.-s./ Co ona mo'wi?

Bertram.

/scicho do Maryi/ Alei Maryo ja
ciebie nie poznamiz. —

Marya

/scicho/ Miler.!

Appiani.

A zatem pomeżonaś się, z dziećmi,
które widziały u Pańi Bussieres. ....

Marya

Dzieci, które widziałam u Pańi
Bussieres. ....

Appiani:

Tak jest. . .

Marya

Jest jej własne!

Appiaeni:

Szeliwiony! Jej własne?

Marya

A czyżby ono miało być?

Appiaeni:

Wszakżeś mówiła, żeś je
odała do domu potrawkarskiego.

Marya

/še zdraiwreucem/ Ģa to mōwītām? jā?

Appiani:

Utrgymycoatās, rē ci jē skračkions.

Marya

/še wstrztem/ Byām obšākana
kapewne — skalona!

Appiani:

Mōwītās, rēs jē fokwātā, ičciatās

je katoraci.

Marya

/ze wtroztem/ Byłam ^{widocznie} szalona.

Tam jest mój dobry paucik szalona!

Appia ui:

/d.s. /nie pojmuję/ To być

nie może mē - nie albo teraz,

teraz dopiero dostała pomysł:

szauia zmysłów /głośno/ Czy

208
413

uwierasz Doktore jak się jej rysy
zmieniały, jak ona jest pomieszana?

Doktor.

Swierajęc oboje / Na pozwolenie,
ale mi się zdaje, że już więcej
pomieszany, jak ona!

Appiani.

Ja?

Doktor.

Idź. / Widzę, że to dobre;

pojmuję wszystko - głęboko

Mów dalej Maryo - Joanno!

Marya

A teraz kiedyś przyjdę do
Kozłomu, czegoś pan sobie też
można życzyć, przypominam
sobie coś pan do mnie mówił.
Przejdź do nas, znajdziemy nas
zawsze gotowych do pomocy

209
4/1

• Ci i pocieszyć wskaazuje na doktora

Skoro mi ten pan powie, że
się obalił, gdzie a fasti pana
kostąkam wnieścera...---

Appiani:

Szywa do Doktora Obalił się stę?

Chy szłisz do doktorce, że ukerenie
mogło by tak przeko następic?

Tanie! bytoby nieporządnie

postawić ję sobie samej

Bertram.

Samej sobie? oh! nie, nie,

ja tu jestem - ja aby cię

bronie / poprawiając cię /

to jest chciałem powiedzieć, aby

nad mię czuwać i pilnować ję.

Appiani.

Tanie Dorothee? waryaci

mają swoje chwile, gdzie zupełnie mówią do rzeczy, być może i Marya Joanna----

Doktor.

Examinujcie Marys / Wkrótce

Maryo-Joanno, wkrótce mam nadzieję że zostanie wohra.

Wszyscy.

Wohra??

Doktor.

/d: Appianiiego/ Bardzo prze-
praszaam, ale obowiązki sądowe
wymagają mojej obecności -
i dla tego...

Appiani:

Więc zegnau pana /d: / Teraz
trzeba przedko džiać /ochodzi/

299
419
Bertram.

Aleś ty mi powieściła, że
jwi nie żyje...!

Marija

Do biduē / Tak być musiało, żeby

być wolną i mieć możliwość

wratowania go. Do doktora / Ah.!

panie zapewne odgadujesz

~~i pojmujesz~~, co się dzieje w sercu

lipdnej Matki!

Doktor.

Tak jest Maryo! ja ciebie zu-
pełnie rozumiem.

Bertsam.

A zatem ona może już pojsé
ke mma.

Doktor.

Jeszcze nie! zastanów się!

mają oko na ciebie - Twoje
nieprzyjaciele są moimi - trzeba
odwagi i cierpliwości!

Marya

Ah! pewno ja miś będę Panie!

Bertram?

h

Cóż ty ona to biedna Maryo!

Marya

Oh! nie troszcz się o mnie - idź!

idź! i pamiętaj o nim!
o nim tylko! czy ściszę?

Doktor.

A ja za kilka dni powrócę
ci swoje zong.

Bertrami.

A kilka dni Maryo! - ja
ci zwrócę dziecis twoje -
Bądź pilnowa! -

Marya

Był zdrow! Do zobaczenia!

Doktor.

Odprowadza Marys na prawo,

Bertrand odchodzi dozwian

środkowej)

Koniec aktu 4 tego; obiera 5 tego

Art 5^{ty}

Abrar 6^{ty}

Faszerz banknotów.

Dom wiejski blisko Paryża.

Salon bogaty - drzwi po obu

stronach u góbi drzwi główne,

po prawej rece, guericorn, drugą

po lewej rece, frykry de

dwie palące się świece . Fotel blisko
querirna . widac' wrozdru' męczył
i abytel /

Scena 1^{22a}

Appiani - Zofia - Wilhelm

/za podniesieniem zastawy -

Zofia zajęta pisaniem - po

prawej ręce po drugiej stronie

siedzi Appiaei - trzymając

w rękę Journal - Wilhelm blisk.

Appiauiego zdaje się cicho rozmawiać

Hofia.

Czy ty tutaj jeszcze Wilhelmie?

Wilhelm.

Czekam na rozmowę z
Hrabim.

—

215
404
Lofia

Oto masz - Iniepsiesz ten list do
Barbara / daje mu - jeden - potem
drugi / A ten oddasz na pocztę.

Wilhelm.

Natychmiast Gas! Wiel. Pani
/ na dany znak Appianiego
zbliza się i oddaje mu listy - potem
zda się u niego od niego zżdać,
czy ma wypisać pokazy zżdać

Opiniarni.

/ Wracam mu pierwszylisz roba-

czynszu fortis / Tak jest / Drugi

List chora do Kierowni / Nie!

Scicho / Czy miż tu nie byż
nie chciaż się a parnia wż
dzieć?

Scicho / Wilhelm

Nikt panie odkaż opasiliżny

216
429
Paryż; i zamieszkał w tym
większym domu.

Appiani:

Scicho/ Cz obery?

Wilhelm

Scicho/ Dotąd nie mam żadnej
wiadomości - zaraz ją poszł.

Appiani:

Scicho/ Niechaj Kaidemu

odpowiedzą, że Pani Hrabina
wyjechała na czas dłużej.

Wilhelm.

Seicho/ Będę o tem pamiętać

do Zofii/ Jestli już Pani Wiel.

Pani Hrabina nie ma ~~mi~~ mi

nic więcej do pokazania,

to bym już odstąpił.

Hofia

Idi już - idi Wilhelmu!

W Wilhelm

(odchota)

Scena 2^a

Hofia i Appiani

Appiani

Postaje i idzie do Hofii / Lekam się

droga Hofio, żeby ci nie -

naszkodził - jesteś jeszcze ośm-
biona - ta bliskość - czy jesteś
bardziej cierpiąca?

Lidia

Smutnie / Jestem trochę
zmęczona, a do tego cały noc
nie spałam.

Appiani:

Vioras je na czk / Reka pani

tak jest gorąca /uwierając je/
skorinaby myślis', że tajemne
umartwienie.

Łofia

/uchylając zgarb swoje rękę/ Pan
się nadaremnie trwożył /z przymusem
Cóż by mnie mogło jeszcze
zasmucać? Alboż ja przez

pana nie zostanę naj-
szczęśliwszą z matek! Ja
jak panu wiadomo, tyle już
wycierpiałam, że mój rozum
i moje serce pozwoli tylko mogą
się przypominąć do tej myśli,
że będę mogła być szczęśliwa.
Przystość moja nie odharuje
mi się tak Boga i umięczając.

219
431
~~jak dawniej, a zbliżenie tej
uroczystej chwili, obudza w mojej
duży jakiś smutne przecucie.~~

Appiani:

Czy Pauci wstąpił o mojej ku tobie
miłości?

Zofia

Bynajmniej - jestem ci Appiani
wzrostko winna, a nawet

więcej nad to życie, które
do ciebie należyć będzie - lecz
moje pierwsze kamieńcie już
mnie tyle też kosztowało.

Appiani:

Lecz odtąd więcej już pracać
nie będziesz. Odtąd do mnie
jedynie wszystko starami,
troski, należyć będą, dlatego

~~postanowili, aby nasze wesele,~~
~~jak najprędzej się odbyło - Daleko~~

od Łargia tutaj w tej wiosce posrót

Wpis
ponyżam

paru przyjaciół, i kilku ciotków

z trojcy rodziny. - Oto ich imiona.

Podaje papież

Łosia

Łosykowski d. s. / Nie ma go tu

Łosin / To bardzo dobre doktorze

drżkując Panu za to, żeś zadał
sobie tyle pracy i za wybór,
który zrobiłeś.... / Wstrzymując się
o pracę / Nikt mi nie będzie
kierować, i nikt swojej pracy
tętności nie będzie mógł obu-
dzać przykrej pamięci. / oddając
mu listę i mówiąc dalej odmienia-
jąc głos / Ale godzina się

zbliza, a ja.... / ^{oglądając} ~~spatrując~~ swoje
toalety / Nie jestem gotowa. Dasz
 mi chociaż mój przyjacielu,
 jak tylko notariusz przybędzie.

Appiani:

Skłania się jej - bierne ją za rękę -
i odprowadza aż pod drzwi jej ➔
apartamentu, po lewej stronie w drugie

Kubisiu /

Scena 3^a

Appiani:

Sam powracając Przedziwnie!

Jeszcze jedna godzina, a stanę
u celu! Siata po prawej stronie

Przyśledź na komies ten dzień,

tak mocno upragniony, mę-

nam już kładnych przeszkód,

ani też nieprzyjaciół, których

byłbym mógł się bać. Marya

Joanna, zostanie jeszcze przez
kilka dni w domu obłąkanych,
gdzie ja sam jestem, a Teobald
nie wie nawet dokądymy się
uolali, wróćce będą na nowo
wolni od wszelkiego podejrzenia
i prześladowania. Wstaje idąc na
lewą stronę / Ludzie wtracili
mnie w dół, a ja sam podniosłem

się tak wysoko - Za chwilę
Zofia będzie moją, Hrabina
de Bussieres będzie moją
a z nią szeregście, znać cennie
i majątek.

Scena 4ta

Appiani i Wilhelm.

Wilhelm.

Wchodzi yriemus/ Notaryus

pan'ski już przyjechał: jest
u Pani Hrabiny.

Appiani

Wysmienicie! zapewne przy
wiozł ze sobą kontrakt ślubny?

/chce iść do pokoju Zofii/

Wilhelm

Na pozwolenie, jeszcze
mam pana coś ważnego powiedzieć...

Appiani:-

Wracając / Coś takiego?

Wilhelm:-

Oto właśnie jakem powracał
z poeety spostrzegłem, że
jakaś kobieta, krok u krok
szła za mną z daleka.

Appiani:-

Kobieta?

Wilhelmi.

Skreśliłem umyślnie 4 drogi
różnymi manowcami, szukając
przez to, że zniknęję z oczu,
gdy tym czasem już tu wchodzić
zobaczycie mnie na końcu
wielkiej alei - tu dopiero
możecie rozróżnić dobrze rysy
twarzy - i poznać mnie

te same Robię, co onalata.

Appiani:-

Marya Joanna?

Wilhelm:-

Tak jest panie! to ona. Ta sta-
lona!

Appiani:-

Idac na lewo Wolna? już

wolna? zna moje tajemnice,
lecz kto'by jej przemówił?
od kogo mała się dowiedzieć, że
my tu ~~nie~~ się udali? czy ona
jest sama?

Wilhelm.

Tak jest panie, sama. -

Appiani.

Id. / Herli teu Doktor das?

jej zaswiadczenie, że nie jest
i nigdy nie była obłąkana — co
wówczas? jak ją przynuszę
do miłości? jeżeli dostanie
się aż do Zofii, jeżeli zachwycę
jej zaufanie, które we mnie
położyła, wówczas wszystko
dla mnie stracone.

Wilhelm

Progo on tak niepokojny?

Appiani

Słuchaj! - czy moge się na ciebie
spisać zupełnie?

Wilhelm

Pau się sam najlepiej przekonaj
naś o mojem przywiązaniu

Appiani

Opriani:

Prawda - jeżeli mi wiernie będzie
służyć, wynagrodzę cię sowicie -
jeżeli mnie zdradzi, czeka cię
kara okropna.

Wilhelm

Tym sposobem wróżę ci
śmierć w dwa tygodnie, czy ja
mam zrobić takiego?

Appiaui.

Potrzeba uwarac' to Robiety i me.
dopuscić, ażeby się mogła widzieć
z Hrabing.

Wilhelm.

Spuscć się pan tylko na mnie!

Appiaui.

A teraz do notaryusza, który
na mnie czeka - Pamiętaj dobrze

o moich rozkazach pochozi

do apartamentu Łofii

Wilhelm

Przynosi jedną świecę i odchodzi

Spotkaniem Łacynka z Kmienczak

Scena 5ta

Marya - Joanna

Sama Łedwie przesli - widac

dmwi w pierwskiej kulisie po prawej

stronie jak się powoli otwierają - Mała

wchodzi i mówi

[cichu] Jestem na konies tutaj -

wkrótce powrócę ci go mówi Bertrand

i obłąd nie wiem, co się z nim

stało - Ale na cóż mi teraz

jego pomocy kiedy jestem tutaj?

ah! wszakże ja go sama potrafię

wymieść; bylebym wiedział
gdzie się znajduje! / ogłoda się
wrób siebie / Może w tej
stronie! / idzie otworzyć drzwi
po prawej stronie w drugiej
Rubie / Zamknijcie! / wskazuj
na drzwi w Rubie po lewej
stronie / gdyby tam... / patrzy /

229
465
Tam! widzę Kołobrzeg - to on!

Oh! siły mnie opuszczają, ledwie
się mogę utrzymać na nogach
Spiera się o fotel / Gdyby oni
tutaj byli, ci którzy chcą Koniec-
nie, abym była szalona, gdyby
mogli styszeć to bicie biednego
serca
Kobiety, oni by się nie odwarżyli
utrzymać, że ja nie jestem

Matka tego driscicia !

Ah ! mój Boże ! dodaj mi siły

i dragi ! Wszak to całe moje

bogactwo, moja własność

którą chcę im odkazać - Byle

tylko pręci jego nie zdradził

biednej Matki. Wychodzi do

porozu /

Scena 6ta

Appiauci /próźniej/ Marya

Appiauci:

Wschodzi wesoło w głąb / Kontrast

podpisany, za godzinę zaraz
wyjeżdżamy - ale ta kobieta!

Ta Marya - Joanna! Kto u

licha mógł jej powiedzieć, że

my tu jesteśmy? Oh! ^{biada} ~~biada~~ jej

jeżeli przychodzi kierować
ten związek, który mi tyle
pracy kosztował, nim przyszedł
do skutku /Stychai u driscimym
poroku primumi mebli / Co
to za hałas u tym pokoju?
/idzie ku drzwiom / Kto tu jest?
/otrzyma drzwi i patrzy / Marya -
Joanna! /chwała ci się, idzie

idzie spuścić żamer u drzwiach

głównych, potem do tych które weszła

Marya, kamyla na kluc, wraca się

na środek sceny i po chwili śmiałym

krókiem wchodzi do pokoju gdzie jest

Marya / wewnątrz / Nieszczęśliwa!

Co ty tu robisz?

Marya

wewnątrz / puść mnie pan! puść!!

Appiauci.

Czego tu chcesz odpowiadać!

Marya

Nie patrz się już tak na mnie.

nie przybliżaj się do mnie. Strach

mnie przejmuję!

Appiauci.

Spokojnie / Wychodź stąd natychmiast!!

232
471

Marya

[wychodząc] Cusć' miś! Cusć' miś!!

Appiauci-

Coś ty tu robiśa w tym domu?

odpowiadaj! Kto cię tu wprowadził?

Marya

[drząc] Nikt! ja sama tu przysz-

łam, i nikt mię nie widział
nie było!

Appiani:

Cóż więc chciałaś?

Marya

Chciałam go zobaczyć, uściskać!

Appiani:

Nie więcej.

Marya

Nie więcej—

Appiaui -

A potem oddalisz się zarać?

Marya

Oddać?

Appiaui

W tej samej chwili, zarać!

Marya

Oddać się /dobitnie/ ale czy
pau go przecież ożen?

Appiani.

Oddać ci?

Marya

Słuchaj mnie Paulu! - ja ucie-

chcę już więcej kłamać - ja tu

nie przypłacam, aby go zobaczyć,

ja tu przychodzę, aby go zobaczyć

te słowa. -

Appiaui.

Ty?

Marya

Tak jest ja- bo ja już nie więcej
niczego nie boję.

Appiaui.

Miles wieniec słońca! To jest nasze dziecię!

Marya

Wasze?

Appiani.

/cichym głosom, oglądając się na-

około/ Tak jest! chciałbyś ty być

jego matką.

Marya

Wiesz się pan przecież zgadza
na to?

Appiani

Pierś ją za rękę/ Chciałbyś być

235
474
jego Matka, a ja niechce, aby ci
było odcie.

Marya

Swycza mu sie! Ha! mi koczemy!

Appiani:

Tylko spokojnie, a pewnie przyjmiesz
moje ofiary.

Marya

Twoje ofiary?

Appiauci:

Jesteś uboga, my cię wzboga-
cimy Maryo!

Marya

Kto, abym go wam zostawiła?
Sprzedała może? nigdy! wolę
raczej żyć i nędzy, - byle
tylko z nim. —

Appiaui:

/cichym głosem idac ku niej/ Ty
się otwierasz stawiać mi się tak
zuchwale, i cię dręsz przedemną?

Marya

/odbiega na prawo, strong/ Co on mówi?

Appiaui:

Tys się tu wkradła podryjornu,
ty śmiesz głośno utrzymywać,

Je chcesz mojej kasy i zguby,
i ty mnie dręczysz przedemną?

Marya

O mój Boże!

Appiaui.

Strzeż się, mój Boże, nie wiedziasz
cię wchodzącej do tego domu,
samaś to powiedziała, jeśli się
mnie zgodzisz ze mną; mój Boże

nie widział tu wchodząca - rozumiesz?

Marya

/coś się ciągle i chce uciekać! / Mnie?

mnie zabić! ah! 'panbyś się

odrążył mnie zabić!

Appiaeci-

Miler: 'jesteś w mojej mocy. /

Marya

/widząc, że drzwi zamknięte

idzie na lewo / Nie, nie,
Lawstam na prawo Bussieres.

Appiani:

Schrytając ją / Bzdurisz ty
miserata?

Marya

z uatrzewieniem / Odkryj jej
twoją niegodziwość - powiem
jej wszystko - ah! ratujcie! ratujcie!

Appiani-

/przykłada chustkę do jej ust i prze-

wraca ją na fotel po prawej stronie/

Scena 7ma

Dawid - Bertrand - Teobald -

(poźniej) Zofia i Reini:

/wywalają drzwi zamek od
progu/

Bertrand i Teobald

Bertrand! Tobalt!

Niegodziwy! / Bertrand biegnie
oswołotki Maryę & ręk Appianię!

Appiani:-

Wielki Boże!

Maryę

Ah! ratuj mnie ratuj

[rusza się w objęcia Bertranda]

Teobald

Tak jest my ciębie uratujemy
mieszczęśliwa Kobieto, i wrócimy
ci syna twojego! a jego spokarujemy
na Appianiego/ Stąd zaraz
wypędzimy.

Appiani

Odwołaj na prawo i mawiaj przy

muszonem usmiechem /

Mnie wypędzić...

Teobald

(w środku) Tylko bez smyku

i hańsami - ja nie będę ugięwał

ani prośbiek ani przewagi -

ja tylko powiem kto jesteś. -

Appiani

Kto ja jestem?

240
487
Teobald.

Tak jest! Kto jesteś!! Luigi
Mariano, który uciekłeś z Ferrary
przed wyrokiem, który na
ciebie wydano jako na fałszera
(banknotów) węgla.

Appiani:

Szechwale / Kłamiesz!!

Teobald.

/Spokojnie/

Oto wyrok na ciebie /podaje
mu papier/

Bertram.

Sowiebrates' lig teraz kto
pan jesteś? ja teraz panu
powiem jakich sposobów użyjes',
aby zostać mężem młodej
i bogatej panny, aby oszukać

241
489
Lofie
biedną, ~~Mareę~~, tys' okradł drugą,
matkę!

Appiaui:-
Kłamstwo!

Marya
Sobiciu/ On śmie mówić, że to
Kłamstwo!

Teohall
Tak jest! skradłes' jej dziecię

na miejscu tego, którego two-
miejscowości" ze świata zabiera.

Appiani:

Gdzie tego dowody?

Bertram:

Skaję u środka / Dowody? Czemu
mi zaraz o tem nie mówicie?

jużbym był dawno ich złożył

fam. /przekarując papier/ Oto

242
491

dowód najoczywistszy! proszę
patrzeć. Akt śmierci młodego
Hrabiego de Russieres.

Zofia

/która była wieszta już od chwili prze-

jętne drzwi / Ad. co mówisz

Pertramie? coś powiedział. —

moj syn... /bienie papier z cyfr

Bertranda / Ah. / pada zemlo.

na u obzicia Teobalda i Maryi,

Rtina / 3 po levej strani na fotel

skladaj3 /

Teobald

Žofio! droga Žofio! na

mišće Boga! pryjdi do

siebie!!

Appiaui.

/Do siebie/ Wszystko stracone.

/chce odejść gionemmi drzwiami/

Bertram.

/zachodzi mu drogę/ Za

pozwoleciem - tedy się nie cnie.

Appiaui.

/A./ Co tu robisz? /idzie do

drzwi które wzięła Marya

chce odepść, lecz drzwi się otwierają

to Rétorych pokazuje się Remi!

Remi:

Dieu! dobry!

Bertrand:

Remi!

Remi:

Przychodzę po moje 6
banknotów po 1000 franców

Appiani:

Daj mi pokój - nieszczęśliwy!

Renni:

/patrzę wokół siebie/ Dobrze!

wyśmienie. Nie ma już
weseła nieprawdy? W tym
przypadku nie z naszego
interesu? Kwota z uacii.
Dobra w sprawie!

Appiani:

Appiani.

[d.s.] Jesteś uratowany!

(ochotki)/

Bertrand.

Jakto. Pan go skąd puszczasz?

Remi.

Nic nie szkodzi - on tam na

dole zastanie towarzysza

które

~~to~~ na niego czeka. -

Bertram.

Co za towarzysstwo?

Remi.

Bagietowe.!

Teobald.

Spatrac na Zofię / Prychodzą
do siebie.!

Zofia

(Zwrócić przychodząc do siebie)

Maryo.!

Marya.

/ Przeka jej do nog / Żabyrn

pani chętnie odda życie

moje, - ale moje dźwięki - tego

nie mogę uczynić. -

Hofia

/ спасая / Nie żyje! nie żyje!

Ja go tobie oddam Maryo-

Joanno. ' Ja tobie oddam

6

Marya-Joanna! Ja tobie d-
dam syna twojego! tylko go
drisij nie wyrywaj Niemiec.
Zostan tu, zostan choć na
chwilę!

Marya

z całego serca, my go razem
wychowamy - my tu się zosta-
niemy.

Bertram.

^{uio}
do Teobalda / My tutaj

zostaniemy dotąd, dopóki

P. Bóg nie da Wam innego!

Łofia

Wstaje przed Teobaldowi - Marya

otwiera drzwi do pokoju

gdzie jest jej drzewo i patrzy

na nie z radością. - Bertram

i Remi patrz i polubuchaj
pod drzewami, które mi odręci
Appiani - obraz ogólny.

Koniec.

Intencja
 29/3. 1903.
 M. K. K.

BIBLIOTEKA TEATRALNA
Własność Gminy m. Lwowa.

K. 248
S. 504.
13.08.85
75.

